

Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

C 151

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

60ό έτος

15 Μαΐου 2017

Περιεχόμενα

IV Πληροφορίες

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

2017/C 151/01

Τελευταίες δημοσιεύσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*

1

V Γνωστοποιήσεις

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

Δικαστήριο

2017/C 151/02

Υπόθεση C-158/14: Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Raad van State (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — A, B, C, D κατά Minister van Buitenlandse Zaken (Προδικαστική παραπομπή — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ) — Ειδικά περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας — Κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ — Απόφαση-πλαίσιο 2002/475/ΔΕΥ — Κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 — Άρθρο 2, παράγραφος 3 — Εγγραφή της οργάνωσης «Τίγρεις για την απελευθέρωση του Ταμίλ Ιλάμ (LTTE)» στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις — Προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος της εγγραφής αυτής — Συμμόρφωση προς το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο — Έννοια της «τρομοκρατικής πράξεως» — Δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων σε περίοδο ένοπλης συρράξεως)

2

2017/C 151/03

Υπόθεση C-157/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Hof van Cassatie (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Samira Achbita, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding κατά G4S Secure Solutions NV (Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 2000/78/ΕΚ — Ίση μεταχείριση — Δυσμενής διάκριση λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων — Εσωτερικός κανονισμός επιχειρήσεως ο οποίος απαγορεύει να φορούν οι εργαζόμενοι εμφανή πολιτικά, φιλοσοφικά ή θρησκευτικά σύμβολα στον χώρο εργασίας — Άμεση διάκριση — Δεν υφίσταται — Έμμεση διάκριση — Απαγόρευση σε εργαζομένη να φορά μουσουλμανική μαντίλα)

3

EL

2017/C 151/04	Υπόθεση C-162/15 P: Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 — Evonik Degussa GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής [Αίτηση αναίρεσεως — Ανταγωνισμός — Άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 30 — Απόφαση της Επιτροπής διαπιστώνουσα την ύπαρξη παράνομης συμπράξεως στην ευρωπαϊκή αγορά υπεροξειδίου του υδρογόνου και υπερβορικού αλάτος — Δημοσίευση αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως αυτής — Απόρριψη αιτήσεως περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως ορισμένων πληροφοριών — Καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων — Απόφαση 2011/695/ΕΕ — Άρθρο 8 — Εμπιστευτικός χαρακτήρας — Προστασία του επαγγελματικού απορρήτου — Άρθρο 339 ΣΛΕΕ — Έννοια του όρου “επιχειρηματικό απόρρητο ή άλλες πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα” — Πληροφορίες προερχόμενες από αίτηση επιείκειας — Απόρριψη της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη]	4
2017/C 151/05	Υπόθεση C-188/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Cour de cassation (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l’homme (ADDH) κατά Micropole SA, πρώην Micropole Univers SA (Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 2000/78/ΕΚ — Ίση μεταχείριση — Δυσμενής διάκριση λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων — Ουσιαστική και καθοριστική επαγγελματική προϋπόθεση — Έννοια — Επιθυμία πελάτη να μην του παρέχονται υπηρεσίες από εργαζόμενη η οποία φορά μουσουλμανική μαντίλα)	4
2017/C 151/06	Υπόθεση C-323/15 P: Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Polynt SpA κατά New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, Sitre Srl, Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Ευρωπαϊκής Επιτροπής [Αίτηση αναίρεσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (κανονισμός REACH) — Άρθρο 57, στοιχείο στ’ — Αδειοδότηση — Άκρως ανησυχητικές ουσίες — Προσδιορισμός — Ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας — Κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης, cis-κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης και trans-κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης]	5
2017/C 151/07	Υπόθεση C-324/15 P: Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA κατά New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Sitre Srl, Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Ευρωπαϊκής Επιτροπής [Αίτηση αναίρεσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (κανονισμός REACH) — Άρθρο 57, στοιχείο στ’ — Αδειοδότηση — Άκρως ανησυχητικές ουσίες — Προσδιορισμός — Ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας — Εξαυδρομεθυλοφταλικός ανυδρίτης, εξαυδρο-4-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης, εξαυδρο-1-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης και εξαυδρο-3-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης]	6
2017/C 151/08	Υπόθεση C-414/15 P: Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Βασιλείου του Βελγίου, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (Αίτηση αναίρεσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Υφιστάμενες ενισχύσεις — Άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Καθεστώτα ενισχύσεων υπέρ εταιριών κοινωνικής στέγης — Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 — Άρθρα 17, 18 και 19 — Εκτίμηση από την Επιτροπή της συμβατότητας με την εσωτερική αγορά υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων — Πρόταση κατάλληλων μέτρων — Δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι εθνικές αρχές προκειμένου να συμμορφωθούν προς το δίκαιο της Ένωσης — Απόφαση περί συμβατότητας — Έκταση του δικαστικού ελέγχου — Έννομα αποτελέσματα)	6
2017/C 151/09	Υπόθεση C-415/15 P: Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Βασιλείου του Βελγίου, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (Αίτηση αναίρεσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Υφιστάμενες ενισχύσεις — Άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Καθεστώτα ενισχύσεων υπέρ εταιριών κοινωνικής στέγης — Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 — Άρθρα 17, 18 και 19 — Εκτίμηση από την Επιτροπή της συμβατότητας με την εσωτερική αγορά υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων — Πρόταση κατάλληλων μέτρων — Δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι εθνικές αρχές προκειμένου να συμμορφωθούν προς το δίκαιο της Ένωσης — Απόφαση περί συμβατότητας — Έκταση του δικαστικού ελέγχου — Έννομα αποτελέσματα)	7
2017/C 151/10	Υπόθεση C-493/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Corte suprema di cassazione (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Agenzia delle Entrate κατά Marco Identi (Προδικαστική παραπομπή — Φορολογία — Φόρος προστιθέμενης αξίας — Άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ — Έκτη οδηγία — Κρατικές ενισχύσεις — Διαδικασία απαλλαγής από τα χρέη για τα φυσικά πρόσωπα που τελούν σε πτώχευση (esdebitazione) — Αδυναμία εισπράξεως οφειλών ΦΠΑ)	7

2017/C 151/11	Υπόθεση C-528/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Nejvyšší správní soud (Τσεχική Δημοκρατία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie κατά Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor [Προδικαστική παραπομπή — Κριτήρια και μηχανισμοί για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας — Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 (Δουβλίνο III) — Άρθρο 28, παράγραφος 2 — Κράτηση για τον σκοπό της μεταφοράς — Άρθρο 2, στοιχείο ιδ' — Σημαντικός κίνδυνος διαφυγής — Αντικειμενικά κριτήρια — Έλλειψη ορισμού στον νόμο]	8
2017/C 151/12	Υπόθεση C-536/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV κατά Autoriteit Consument en Markt (ACM) (Προδικαστική παραπομπή — Δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών — Οδηγία 2002/22/ΕΚ — Άρθρο 25, παράγραφος 2 — Υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου και καταλόγου συνδρομητών — Οδηγία 2002/58/ΕΚ — Άρθρο 12 — Κατάλογοι συνδρομητών — Διάθεση προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών, στο πλαίσιο της παροχής διατίθιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων συνδρομητών — Συγκατάθεση του συνδρομητή — Διαφορετική μεταχείριση ανάλογα με το κράτος μέλος εντός του οποίου παρέχονται οι διατίθιμες στο κοινό τηλεφωνικές υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου και οι κατάλογοι συνδρομητών — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων)	9
2017/C 151/13	Υπόθεση C-563/15: Απόφαση του Δικαστηρίου (δέκατο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Περιβάλλον — Οδηγία 2008/98/ΕΚ — Άρθρα 13 και 15 — Διαχείριση αποβλήτων — Προστασία της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος — Ευθύνη — Χώροι υγειονομικής ταφής)	9
2017/C 151/14	Υπόθεση C-3/16: Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Hof van beroep te Brussel (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Lucio Cesare Aquino κατά Belgische Staat (Προδικαστική παραπομπή — Δίκαιο της Ένωσης — Δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών — Παράβαση από δικαιοδοτικό όργανο — Προδικαστικά ερωτήματα — Παραπομπή ζητήματος στο Δικαστήριο — Εθνικό δικαστήριο αποφαίνόμενο σε τελευταίο βαθμό)	10
2017/C 151/15	Υπόθεση C-47/16: Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Augstākā tiesa (Λετονία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Valsts ieņēmumu dienests κατά «Veloserviss» SIA [Προδικαστική παραπομπή — Τελωνειακή ένωση — Κοινοτικός τελωνειακός κώδικας — Άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β' — Εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Προϋποθέσεις — Σφάλμα των τελωνειακών αρχών — Υποχρέωση του εισαγωγέα να ενεργεί καλόπιστα και να επαληθεύει τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» — Αποδεικτικά μέσα — Έκθεση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)]	11
2017/C 151/16	Υπόθεση C-138/16: Απόφαση του Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) κατά Zürs.net Betriebs GmbH (Προδικαστική παραπομπή — Διανοητική ιδιοκτησία — Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα στην κοινωνία της πληροφορίας — Οδηγία 2001/29/ΕΚ — Δικαίωμα παρουσιάσεως έργων στο κοινό — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Εξαιρέσεις και περιορισμοί — Άρθρο 5, παράγραφος 3, στοιχείο ιε' — Μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών μέσω τοπικού καλωδιακού δικτύου — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα εξαιρέσεις για τις εγκαταστάσεις που επιτρέπουν την πρόσβαση σε 500 χρήστες συνδρομητές κατ' ανώτατο όριο καθώς και για την αναμετάδοση εκπομπών του δημοσίου συστήματος ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων στην εθνική επικράτεια)	12
2017/C 151/17	Υπόθεση C-211/16: Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Commissione Tribuinaria Provinciale di Torino (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Bimotor SpA κατά Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino (Προδικαστική παραπομπή — Φόρος προστιθέμενης αξίας — Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα σταθερό ανώτατο όριο το οποίο περιορίζει το ύψος του πιστωτικού υπολοίπου ή του υπερβάλλοντος ποσού του φόρου προστιθέμενης αξίας το οποίο δύναται να επιστραφεί ή συμψηφιστεί)	13

2017/C 151/18	Υπόθεση C-253/16: Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA κατά AAL Renting SA κ.λπ. (Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 96 ΣΛΕΕ — Δυνατότητα εφαρμογής — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τη διάθεση μεμονωμένων θέσεων — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τον προκαθορισμό του προορισμού τους — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί την άγρα πελατών)	13
2017/C 151/19	Υπόθεση C-615/16: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) στις 28 Νοεμβρίου 2016 –Giovanna Judith Kerr κατά Fazenda Pública . .	14
2017/C 151/20	Υπόθεση C-26/17 P: Αναίρεση που άσκησε στις 19 Ιανουαρίου 2017 η Birkenstock Sales GmbH κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 9ης Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-579/14, Birkenstock Sales GmbH κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)	14
2017/C 151/21	Υπόθεση C-32/17 P: Αναίρεση που άσκησε στις 23 Ιανουαρίου 2017 η Arcoa Parking Holdings GmbH κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 8 Νοεμβρίου 2016 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-268/15 και T-272/15, Arcoa Parking Holdings GmbH κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)	15
2017/C 151/22	Υπόθεση C-74/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Amtsgericht Düsseldorf (Γερμανία) στις 10 Φεβρουαρίου 2017 — Jonathan Heintges κατά Germanwings GmbH	17
2017/C 151/23	Υπόθεση C-75/17 P: Αναίρεση που άσκησε στις 9 Φεβρουαρίου 2017 η Fiesta Hotels & Resorts, S.L. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 30 Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-217/15, Fiesta Hotels & Resorts κατά EUIPO — Residencial Palladium (Palladium Palace Ibiza Resort & Spa)	17
2017/C 151/24	Υπόθεση C-76/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Înalta Curte de Casație și Justiție (Ρουμανία) στις 13 Φεβρουαρίου 2017 — SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu κατά Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice	19
2017/C 151/25	Υπόθεση C-94/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις 23 Φεβρουαρίου 2017 — Rafael Ramón Escobedo Cortés κατά Banco de Sabadell S.A.	19
2017/C 151/26	Υπόθεση C-96/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social de Terrassa (Ισπανία) στις 22 Φεβρουαρίου 2017 — Gardenia Vernaza Ayón κατά Consorci Sanitari de Terrassa . .	20
2017/C 151/27	Υπόθεση C-102/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal de Contas (Πορτογαλία) στις 28 Φεβρουαρίου 2017 — Secretaria Regional de Saúde dos Açores κατά Ministério Público	21
2017/C 151/28	Υπόθεση C-121/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το High Court of Justice (Chancery Division) (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 8 Μαρτίου 2017 — Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) με την εμπορική επωνυμία «Mylan» κατά Gilead Sciences Inc. .	21
2017/C 151/29	Υπόθεση C-122/17: Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Court of Appeal (Ιρλανδία) στις 9 Μαρτίου 2017 — David Smith κατά Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General	22
2017/C 151/30	Υπόθεση C-127/17: Προσφυγή της 10ης Μαρτίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Πολωνίας	22
2017/C 151/31	Υπόθεση C-128/17: Προσφυγή της 10ης Μαρτίου 2017 — Δημοκρατία της Πολωνίας κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης	24

2017/C 151/32	Υπόθεση C-138/17 P: Αναίρεση που άσκησε στις 17 Μαρτίου 2017 η Ευρωπαϊκή Ένωση, διά του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις 10 Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση T-577/14, Gascogne Sack Deutschland και Gascogne κατά Ευρωπαϊκής Ένωσης	25
2017/C 151/33	Υπόθεση C-146/17 P: Αναίρεση που άσκησαν στις 22 Μαρτίου 2017 οι Gascogne Sack Deutschland GmbH και Gascogne S.A. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις 10 Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση T-577/14, Gascogne Sack Deutschland και Gascogne κατά Ευρωπαϊκής Ένωσης	26
Γενικό Δικαστήριο		
2017/C 151/34	Υπόθεση T-681/14: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — El-Qaddafi κατά Συμβουλίου (Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφαλείας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Λιβύης — Δέσμευση κεφαλαίων — Περιορισμοί εισόδου και διελεύσεως στο έδαφος της Ένωσης — Διατήρηση του ονόματος της προσφεύγουσας — Δικαιώματα υπεράσπισης — Υποχρέωση αιτιολόγησης)	28
2017/C 151/35	Υπόθεση T-112/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 2017 — Ελλάδα κατά Επιτροπής [ΕΓΤΠΕ — Τμήμα εγγυήσεων — ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες που αποκλείονται από τη χρηματοδότηση — Κανονισμός (ΕΚ) 1782/2003 — Κανονισμός (ΕΚ) 796/2004 — Καθεστώς στρεμματικών ενισχύσεων — Έννοια των μονίμων βοσκοτόπων — Υποχρέωση αιτιολόγησης — Αναλογικότητα — Δημοσιονομική διόρθωση κατ' αποκοπήν — Αφαίρεση προηγούμενης διορθώσεως]	29
2017/C 151/36	Υπόθεση T-210/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Deutsche Telekom κατά Επιτροπής [Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα σχετικά με διαδικασία εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού — Άρνηση προσβάσεως — Υποχρέωση αιτιολόγησης — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον — Διαβούλευση με τρίτους — Διαφάνεια — Παράλειψη εμπρόθεσμης απαντήσεως σε επιβεβαιωτική αίτηση]	29
2017/C 151/37	Υπόθεση T-387/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (J AND JOY) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης J AND JOY — Προγενέστερο εικονιστικό σήμα joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημάτων — Κριτήρια εκτιμήσεως — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]	30
2017/C 151/38	Υπόθεση T-388/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (JN JOY) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης JN-JOY — Προγενέστερο εικονιστικό σήμα joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημάτων — Κριτήρια εκτιμήσεως — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]	31
2017/C 151/39	Υπόθεση T-389/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (J&JOY) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης J&JOY — Προγενέστερο εικονιστικό εθνικό σήμα Joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημείων — Κριτήρια αξιολόγησης — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009]	31
2017/C 151/40	Υπόθεση T-501/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής [ΕΙΤΕ και ΕΙΤΑΑ — Δαπάνες αποκλειόμενες από τη χρηματοδότηση — Ολοκληρωμένο σύστημα διαχειρίσεως και ελέγχου — Μείωση ή αποκλεισμός από τις ενισχύσεις σε περίπτωση μη συμμορφώσεως με τους κανόνες πολλαπλής συμμορφώσεως — Μη συμμόρφωση ήσσονος σημασίας — Άρθρο 24, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 73/2009 — Άρθρο 71, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1122/2009 — Βάρος αποδείξεως — Ερμηνεία του παραρτήματος II του κανονισμού (ΕΚ) 73/2009]	32

2017/C 151/41	Υπόθεση T-538/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Regent University κατά EUIPO — Regent's College (REGENT UNIVERSITY) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης REGENT UNIVERSITY — Προγενέστερο εικονιστικό εθνικό σήμα REGENT'S COLLEGE — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]	33
2017/C 151/42	Υπόθεση T-638/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — Alcohol Countermeasure Systems (International) κατά EUIPO — Lion Laboratories (ALCOLOCK) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ALCOLOCK — Λεκτικό σήμα του Ηνωμένου Βασιλείου ALCOLOCK — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009 — Ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος]	33
2017/C 151/43	Υπόθεση T-733/15: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Πορτογαλία κατά Επιτροπής (Μη εκτέλεση αποφάσεως του Δικαστηρίου που διαπιστώνει παράβαση κράτους — Χρηματική ποινή — Απόφαση περί εκκαθαρίσεως χρηματικής ποινής — Κατάργηση του επίμαχου εθνικού μέτρου — Ημερομηνία άρσεως της παραβάσεως)	34
2017/C 151/44	Υπόθεση T-28/16: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Απριλίου 2017 — Γερμανία κατά Επιτροπής (ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες αποκλειόμενες από τη χρηματοδότηση — Αγροτική ανάπτυξη — Αναδαμοί και ανακαινίσεις χωριών — Κριτήρια επιλογής των πράξεων — Αρχή της καλόπιστης συνεργασίας — Επικουρικότητα — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Αναλογικότητα — Υποχρέωση αιτιολογήσεως)	34
2017/C 151/45	Υπόθεση T-209/16: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 2017 — Apax Partners UK κατά EUIPO — Apax Partners Midmarket (APAX PARTNERS) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης APAX PARTNERS — Προγενέστερο λεκτικό διεθνές σήμα APAX — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των υπηρεσιών — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]	35
2017/C 151/46	Υπόθεση T-215/16: Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Απριλίου 2017 — COP κατά EUIPO — Conexa (AMPHIBIAN) [Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας — Επέκταση της προστασίας διεθνούς καταχωρίσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Εικονιστικό σήμα AMPHIBIAN — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Διακριτικός χαρακτήρας — Έλλειψη περιγραφικού χαρακτήρα — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009]	36
2017/C 151/47	Υπόθεση T-117/17: Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2017 — Proximus κατά Συμβουλίου	36
2017/C 151/48	Υπόθεση T-124/17: Αγωγή της 22ας Φεβρουαρίου 2017 — Ένωση Συνταξιούχων Ταμείου Ασφαλίσεων Μηχανικών και Εργοληπτών Δημοσίων Έργων κατά ΕΚΤ	37
2017/C 151/49	Υπόθεση T-161/17: Προσφυγή της 11ης Μαρτίου 2017 — Le Pen κατά Κοινοβουλίου	38
2017/C 151/50	Υπόθεση T-166/17: Αγωγή της 8ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής	39
2017/C 151/51	Υπόθεση T-168/17: Προσφυγή της 16ης Μαρτίου 2017 — CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs κατά Επιτροπής	40
2017/C 151/52	Υπόθεση T-169/17: Προσφυγή της 17ης Μαρτίου 2017 — Pethke κατά EUIPO	40
2017/C 151/53	Υπόθεση T-177/17: Αγωγή της 15ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής	41
2017/C 151/54	Υπόθεση T-183/17: Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2017 — Menta y Limón Decoración κατά EUIPO — Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (απεικόνιση άνδρα με τοπική φορεσία)	42
2017/C 151/55	Υπόθεση T-189/17: Αγωγή της 20ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής	43
2017/C 151/56	Υπόθεση T-190/17: Αγωγή της 22ας Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής	44

2017/C 151/57	Υπόθεση T-195/17: Προσφυγή της 27ης Μαρτίου 2017 — CeramTec κατά EUIPO — C5 Medical Werks (απόχρωση του ροζ)	44
2017/C 151/58	Υπόθεση T-196/17: Προσφυγή της 27ης Μαρτίου 2017 — Naftogaz of Ukraine κατά Επιτροπής	45
2017/C 151/59	Υπόθεση T-197/17: Προσφυγή-αγωγή της 28ης Μαρτίου 2017 — Abel κ.λπ. κατά Επιτροπής	46
2017/C 151/60	Υπόθεση T-198/17: Αγωγή της 29ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής	47

IV

(Πληροφορίες)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΟΡΓΑΝΑ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Τελευταίες δημοσιεύσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην *Επίσημη Εφημερίδα της
Ευρωπαϊκής Ένωσης*

(2017/C 151/01)

Τελευταία δημοσίευση

EE C 144 της 8.5.2017

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 129 της 24.4.2017

EE C 121 της 18.4.2017

EE C 112 της 10.4.2017

EE C 104 της 3.4.2017

EE C 95 της 27.3.2017

EE C 86 της 20.3.2017

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα στον δικτυακό τόπο

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Γνωστοποιήσεις)

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Raad van State (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — A, B, C, D κατά Minister van Buitenlandse Zaken

(Υπόθεση C-158/14) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ) — Ειδικά περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας — Κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ — Απόφαση-πλαίσιο 2002/475/ΔΕΥ — Κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 — Άρθρο 2, παράγραφος 3 — Εγγραφή της οργανώσεως «Τίγρεις για την απελευθέρωση του Ταμίλ Ιλάμ (LTTE)» στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις — Προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος της εγγραφής αυτής — Συμμόρφωση προς το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο — Έννοια της «τρομοκρατικής πράξεως» — Δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων σε περίοδο ένοπλης συρράξεως)

(2017/C 151/02)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Raad van State

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

A, B, C, D

κατά

Minister van Buitenlandse Zaken

Διατακτικό

- 1) Δεν είναι πρόδηλο, κατά την έννοια της νομολογίας που στηρίζεται στις αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), και της 15ης Φεβρουαρίου 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), ότι θα ήταν παραδεκτές προσφυγές ακυρώσεως τις οποίες θα ασκούσαν, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρόσωπα ευρισκόμενα σε κατάσταση όπως αυτή των αναιρεσειόντων της κύριας δίκης κατά του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 610/2010 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1285/2009, ή κατά των προγενέστερων του εκτελεστικού αυτού κανονισμού πράξεων της Ένωσης, σχετικά με την καταχώριση της οντότητας «Τίγρεις για την απελευθέρωση του Ταμίλ Ιλάμ (LTTE)» στον κατάλογο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

- 2) Καθόσον η κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και ο κανονισμός 2580/2001 δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων σε περίοδο ένοπλης συρράξεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου να συνιστούν «τρομοκρατικές πράξεις» κατά την έννοια των πράξεων αυτών της Ένωσης, το γεγονός ότι οι δραστηριότητες της οντότητας «Τίγρεις για την απελευθέρωση του Ταμίλ Ιλάμ (LTTE)» είναι δυνατό να συνιστούν τέτοιες δραστηριότητες δεν επηρεάζει το κύρος του εκτελεστικού κανονισμού 610/2010 καθώς και των προγενέστερων του εκτελεστικού αυτού κανονισμού πράξεων της Ένωσης αναφορικά με την καταχώριση της οντότητας LTTE στον κατάλογο που αναφέρεται στο σημείο 1 του παρόντος διατακτικού.

(¹) EE C 194 της 24.6.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Hof van Cassatie (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Samira Achbita, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding κατά G4S Secure Solutions NV

(Υπόθεση C-157/15) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 2000/78/ΕΚ — Ίση μεταχείριση — Δυσμενής διάκριση λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων — Εσωτερικός κανονισμός επιχειρήσεως ο οποίος απαγορεύει να φορούν οι εργαζόμενοι εμφανή πολιτικά, φιλοσοφικά ή θρησκευτικά σύμβολα στον χώρο εργασίας — Άμεση διάκριση — Δεν υφίσταται — Έμμεση διάκριση — Απαγόρευση σε εργαζομένη να φορά μουσουλμανική μαντίλα)

(2017/C 151/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van Cassatie

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Samira Achbita, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

κατά

G4S Secure Solutions NV

Διατακτικό

Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, έχει την έννοια ότι η απαγόρευση της μουσουλμανικής μαντίλας που απορρέει από εσωτερικό κανόνα ιδιωτικής επιχείρησης, ο οποίος δεν επιτρέπει την εμφανή χρήση οιαδήποτε πολιτικού, φιλοσοφικού ή θρησκευτικού συμβόλου στον χώρο εργασίας, δεν συνιστά άμεση διάκριση λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων κατά την έννοια της οδηγίας αυτής.

Αντιθέτως, ένας τέτοιος εσωτερικός κανόνας ιδιωτικής επιχείρησης ενδέχεται να συνιστά έμμεση διάκριση κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2000/78, εάν αποδεικνύεται ότι η επιβαλλόμενη εκ πρώτης όψεως ουδέτερη υποχρέωση συνεπάγεται, εν τοις πράγμασι, τη μειονεκτική μεταχείριση κάποιων προσώπων λόγω ορισμένης θρησκείας ή ορισμένων πεποιθήσεων, εκτός εάν τούτο δικαιολογείται αντικειμενικά από έναν θεμιτό σκοπό, όπως η εκ μέρους του εργοδότη τήρηση μιας πολιτικής φιλοσοφικής, θρησκευτικής και πολιτικής ουδετερότητας στις σχέσεις του με τους πελάτες του, και εάν τα μέσα για την επίτευξη του σκοπού αυτού είναι πρόσφορα και αναγκαία, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(¹) EE C 205 της 22.6.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 — Evonik Degussa GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-162/15 P) ⁽¹⁾

[Αίτηση αναίρεσως — Ανταγωνισμός — Άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 30 — Απόφαση της Επιτροπής διαπιστώνουσα την ύπαρξη παράνομης συμπράξεως στην ευρωπαϊκή αγορά υπεροξειδίου του υδρογόνου και υπερβορικού άλατος — Δημοσίευση αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως αυτής — Απόρριψη αιτήσεως περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως ορισμένων πληροφοριών — Καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων — Απόφαση 2011/695/ΕΕ — Άρθρο 8 — Εμπιστευτικός χαρακτήρας — Προστασία του επαγγελματικού απορρήτου — Άρθρο 339 ΣΛΕΕ — Έννοια του όρου “επιχειρηματικό απόρρητο ή άλλες πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα” — Πληροφορίες προερχόμενες από αίτηση επείκειας — Απόρριψη της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη]

(2017/C 151/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Evonik Degussa GmbH (εκπρόσωποι: C. Steinle, C. von Köckritz και A. Richter, Rechtsanwälte)

Έτερος διάδικος στη διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: G. Meessen, M. Kellerbauer και F. van Schaik)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Αναρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 28ης Ιανουαρίου 2015, Evonik Degussa κατά Επιτροπής (T-341/12, EU:T:2015:51), καθόσον, με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ορθώς εκτίμησε ο σύμβουλος ακροάσεων ότι δεν ήταν αρμόδιος να απαντήσει στις αντιρρήσεις που προέβαλε η Evonik Degussa GmbH, επικαλούμενη την τήρηση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχειρίσεως, κατά της σχεδιαζόμενης δημοσιεύσεως μη εμπιστευτικού αναλυτικού κειμένου της αποφάσεως C(2006) 1766 τελικό της Επιτροπής, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, κατά των Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA και Arkema SA (υπόθεση COMP/F/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας).
- 2) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσως κατά τα λοιπά.
- 3) Ακυρώνει την απόφαση C(2012) 3534 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 2012, περί απορρίψεως της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που είχε υποβάλει η Evonik Degussa GmbH, καθόσον, με την απόφαση αυτή, ο σύμβουλος ακροάσεων εκτίμησε ότι δεν ήταν αρμόδιος να απαντήσει στις αντιρρήσεις που διαλαμβάνονται στο σημείο 1 του διατακτικού της παρούσας αποφάσεως.
- 4) Η Evonik Degussa GmbH και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

⁽¹⁾ EE C 198 της 15.6.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 14ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Cour de cassation (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l'homme (ADDH) κατά Micropole SA, πρώην Micropole Univers SA

(Υπόθεση C-188/15) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 2000/78/ΕΚ — Ίση μεταχείριση — Δυσμενής διάκριση λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων — Ουσιαστική και καθοριστική επαγγελματική προϋπόθεση — Έννοια — Επιθυμία πελάτη να μην του παρέχονται υπηρεσίες από εργαζομένη η οποία φορά μουσουλμανική μαντίλα)

(2017/C 151/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l'homme (ADDH)

κατά

Micropole SA, πρώην Micropole Univers SA

Διατακτικό

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, έχει την έννοια ότι η βούληση ενός εργοδότη να λάβει υπόψη τις επιθυμίες πελάτη να μην του παρέχονται πλέον οι υπηρεσίες του εν λόγω εργοδότη από εργαζομένη που φορά μουσουλμανική μαντίλα δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ουσιαστική και καθοριστική επαγγελματική προϋπόθεση κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

(¹) EE C 221 της 06.07.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Polynt SpA κατά New Japan Chemical, RECh ChemAdvice GmbH, Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, Sitre Srl, Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-323/15 P) (¹)

[Αίτηση αναιρέσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (κανονισμός REACH) — Άρθρο 57, στοιχείο στ' — Αδειοδότηση — Άκρως ανησυχητικές ουσίες — Προσδιορισμός — Ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας — Κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης, cis-κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης και trans-κυκλοεξανο-1,2-δικαρβοξυλικός ανυδρίτης]

(2017/C 151/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Polynt SpA (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats)

Λοιποί διάδικοι στη διαδικασία: New Japan Chemical (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), RECh ChemAdvice GmbH (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), Sitre Srl (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ECHA) (εκπρόσωποι: M. Heikkilä και C. Buchanan, W. Broere και T. Zbihlej, επικουρούμενοι από τον J. Stuyck, advocaat), Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: C. Schillemans και M. Bulterman), Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: D. Kukovec και K. Mifsud-Bonnici)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Η Polynt SpA φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA).
- 3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 4) Η New Japan Chemical και η RECh ChemAdvice GmbH φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(¹) EE C 311 της 21.9.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA κατά New Japan Chemical, REACh ChemAdvice GmbH, Sitre Srl, Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-324/15 P) ⁽¹⁾

[Αίτηση αναιρέσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (κανονισμός REACH) — Άρθρο 57, στοιχείο στ' — Αδειοδότηση — Άκρωσ ανησυχητικές ουσίες — Προσδιορισμός — Ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας — Εξαϋδρομεθυλοφταλικός ανυδρίτης, εξαϋδρο-4-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης, εξαϋδρο-1-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης και εξαϋδρο-3-μεθυλοφταλικός ανυδρίτης]

(2017/C 151/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats)

Λοιποί διάδικοι στη διαδικασία: New Japan Chemical (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), REACh ChemAdvice GmbH (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), Sitre Srl (εκπρόσωποι: C. Mereu και M. Grunchard, avocats), Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ECHA) (εκπρόσωποι: M. Heikkilä, C. Buchanan, W. Broere και T. Zbihlej, επικουρούμενοι από τον J. Stuyck, advocaat), Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: C. Schillemans και M. Bulterman), Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: D. Kukovec και K. Mifsud-Bonnici)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Η Hitachi Chemical Europe GmbH και η Polynt SpA φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA).
- 3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 4) Η New Japan Chemical και η REACh ChemAdvice GmbH φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

⁽¹⁾ EE C 311 της 21.9.2015

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Βασιλείου του Βελγίου, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

(Υπόθεση C-414/15 P) ⁽¹⁾

[Αίτηση αναιρέσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Υφιστάμενες ενισχύσεις — Άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Καθεστώς ενισχύσεων υπέρ εταιριών κοινωνικής στέγης — Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 — Άρθρα 17, 18 και 19 — Εκτίμηση από την Επιτροπή της συμβατότητας με την εσωτερική αγορά υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων — Πρόταση κατάλληλων μέτρων — Δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι εθνικές αρχές προκειμένου να συμμορφωθούν προς το δίκαιο της Ένωσης — Απόφαση περί συμβατότητας — Έκταση του δικαστικού ελέγχου — Έννομα αποτελέσματα]

(2017/C 151/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede (εκπρόσωποι: L. Hancher, E. Besselink και P. Glazener, advocaten)

Λοιποί διάδικοι στη διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: S. Noë και P.J. Loewenthal), Βασίλειο του Βελγίου, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (εκπρόσωπος: M. Meulenbelt, advocaat)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Αναρρίπτει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Μαΐου 2015, *Stichting Woonlinie* κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-202/10 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:287).
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα

⁽¹⁾ EE C 337 της 12.10.2015

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — *Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl* κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Βασιλείου του Βελγίου, *Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland* (IVBN)

(Υπόθεση C-415/15 P) ⁽¹⁾

(Αίτηση αναρρίψεως — Κρατικές ενισχύσεις — Υφιστάμενες ενισχύσεις — Άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Καθεστώτα ενισχύσεων υπέρ εταιριών κοινωνικής στέγης — Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 — Άρθρα 17, 18 και 19 — Εκτίμηση από την Επιτροπή της συμβατότητας με την εσωτερική αγορά υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων — Πρόταση κατάλληλων μέτρων — Δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι εθνικές αρχές προκειμένου να συμμορφωθούν προς το δίκαιο της Ένωσης — Απόφαση περί συμβατότητας — Έκταση του δικαστικού ελέγχου — Έννομα αποτελέσματα)

(2017/C 151/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Ανααιρεσέουσες: *Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl* (εκπρόσωποι: L. Hancher, E. Besselink και P. Glazener, advocaten)

Λοιποί διάδικοι στη διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: S. Noë και P.J. Loewenthal), Βασίλειο του Βελγίου, *Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland* (IVBN) (εκπρόσωπος: M. Meulenbelt, advocaat)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Αναρρίπτει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Μαΐου 2015, *Stichting Woonpunt* κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-203/10 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:286).
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 337 της 12.10.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του *Corte suprema di cassazione* (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — *Agenzia delle Entrate* κατά *Marco Identi*

(Υπόθεση C-493/15) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Φορολογία — Φόρος προστιθέμενης αξίας — Άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ — Έκτη οδηγία — Κρατικές ενισχύσεις — Διαδικασία απαλλαγής από τα χρέη για τα φυσικά πρόσωπα που τελούν σε πτώχευση (*esdebitazione*) — Αδυναμία εισπράξεως οφειλών ΦΠΑ)

(2017/C 151/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Corte suprema di cassazione

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Agenzia delle Entrate

κατά

Marco Identi

Διατακτικό

Το δίκαιο της Ένωσης, ειδικότερα δε το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ και τα άρθρα 2 και 22 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, καθώς και οι κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται στην κήρυξη οφειλών ΦΠΑ ως μη δυναμένων να εισπραχθούν, κατ' εφαρμογήν εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, προβλέπουσας διαδικασία απαλλαγής από τα χρέη, στο πλαίσιο της οποίας ένα δικαστήριο δύναται, υπό προϋποθέσεις, να διαπιστώσει ότι οι κατά τη λήξη της πτωχευτικής διαδικασίας μη εξοφληθείσες οφειλές φυσικού προσώπου είναι μη εισπράξιμες.

(¹) EE C 406 της 7.12.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Nejvyšší správní soud (Τσεχική Δημοκρατία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie κατά Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

(Υπόθεση C-528/15) (¹)

[Προδικαστική παραπομπή — Κριτήρια και μηχανισμοί για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας — Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 (Δουβλίνο III) — Άρθρο 28, παράγραφος 2 — Κράτηση για τον σκοπό της μεταφοράς — Άρθρο 2, στοιχείο ιδ' — Σημαντικός κίνδυνος διαφυγής — Αντικειμενικά κριτήρια — Έλλειψη ορισμού στον νόμο]

(2017/C 151/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική

Αιτούν δικαστήριο

Nejvyšší správní soud

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

κατά

Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

Διατακτικό

Το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να καθορίσουν, με δεσμευτική διάταξη γενικής ισχύος, τα αντικειμενικά κριτήρια στα οποία βασίζονται οι λόγοι για τους οποίους εικάζεται ότι υπάρχει κίνδυνος διαφυγής του αιτούντος που υπόκειται σε διαδικασία μεταφοράς. Η έλλειψη τέτοιας διατάξεως καθιστά ανεφάρμοστο το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

(¹) EE C 16 της 18.01.2016

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV κατά Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Υπόθεση C-536/15) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών — Οδηγία 2002/22/EK — Άρθρο 25, παράγραφος 2 — Υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου και καταλόγου συνδρομητών — Οδηγία 2002/58/EK — Άρθρο 12 — Κατάλογοι συνδρομητών — Διάθεση προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών, στο πλαίσιο της παροχής διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων συνδρομητών — Συγκατάθεση του συνδρομητή — Διαφορετική μεταχείριση ανάλογα με το κράτος μέλος εντός του οποίου παρέχονται οι διαθέσιμες στο κοινό τηλεφωνικές υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου και οι κατάλογοι συνδρομητών — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων)

(2017/C 151/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV

κατά

Autoriteit Consument en Markt (ACM)

παρισταμένης της: European Directory Assistance NV

Διατακτικό

- 1) Ως «αίτημα» κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009, νοείται επίσης και το αίτημα επιχειρήσεως, εγκατεστημένης σε διαφορετικό κράτος μέλος από εκείνο όπου είναι εγκατεστημένες οι επιχειρήσεις που χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου σε συνδρομητές, η οποία ζητεί τις σχετικές πληροφορίες που έχουν στη διάθεσή τους οι ως άνω επιχειρήσεις, στο πλαίσιο της παροχής διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και υπηρεσιών καταλόγου συνδρομητών στο ως άνω κράτος μέλος και/ή σε άλλα κράτη μέλη.
- 2) Το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/22, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136, έχει την έννοια ότι επιχείρηση που χορηγεί τηλεφωνικούς αριθμούς σε συνδρομητές και υποχρεούται, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας, να λάβει τη συγκατάθεση των συνδρομητών αυτών όσον αφορά τη χρήση των δεδομένων που τους αφορούν για την παροχή υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγου συνδρομητών δεν επιτρέπεται να διατυπώνει το αίτημα για την παροχή συγκατάθεσεως κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι εν λόγω συνδρομητές να παρέχουν τη συγκατάθεσή τους για την ως άνω χρήση χωριστά για κάθε κράτος μέλος στο οποίο οι επιχειρήσεις που ενδέχεται να ζητήσουν τις κατά την ως άνω διάταξη πληροφορίες παρέχουν τις υπηρεσίες αυτές.

⁽¹⁾ EE C 27 της 25.1.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δέκατο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-563/15) ⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Περιβάλλον — Οδηγία 2008/98/EK — Άρθρα 13 και 15 — Διαχείριση αποβλήτων — Προστασία της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος — Ευθύνη — Χώροι υγειονομικής ταφής)

(2017/C 151/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Pignataro-Nolin και E. Sanfrutos)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: A. Gavela Llopis)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, καθόσον δεν έλαβε, όσον αφορά τους χώρους υγειονομικής ταφής που βρίσκονται στις περιοχές Torremolinos (Málaga), Torrent de S'Estret (Andratx, Μαγιόρκα), Hoya de la Yegua de Arriba (Yaiza, Lanzarote), Barranco de Butihondo (Pájara, Fuerteventura), La Laguna-Tiscamanita (Tuineje, Fuerteventura), Lomo Blanco (Antigua, Fuerteventura), Montaña de Amagro (Galdar, Μεγάλη Κανάρια), Franja Costera de Botija (Galdar, Μεγάλη Κανάρια), Cueva Lapa (Galdar, Μεγάλη Κανάρια), La Colmena (Santiago del Teide, Τενερίφη), Montaña Los Giles (La Laguna, Τενερίφη), Las Rosas (Güímar, Τενερίφη), Barranco de Tejina (Guía de Isora, Τενερίφη), Llano de Ifara (Granadilla de Abona, Τενερίφη), Barranco del Carmen (Santa Cruz de La Palma, La Palma), Barranco Jurado (Tijarafe, La Palma), Montaña Negra (Puntagorda, La Palma), Lomo Alto (Fuencaliente, La Palma), Arure/Llano Grande (Valle Gran Rey, La Gomera), El Palmar — Taguluche (Hermigua, La Gomera), Paraje de Juan Barba (Alajeró, La Gomera), El Altito (Valle Gran Rey, La Gomera), Punta Sardina (Aguilo, La Gomera), Los Llanillos (La Frontera, El Hierro), Faro de Orchilla (La Frontera, El Hierro), Montaña del Tesoro (Valverde, El Hierro), Arbancón (Castilla-La Mancha), Galve de Sorbe (Castilla-La Mancha), Hiendelaencina (Castilla-La Mancha), Tamajón (Castilla-La Mancha), El Casar (Castilla-La Mancha), Cardeñosa (Ávila), Miranda de Ebro (Burgos), Poza de la Sal (Burgos), Acebedo (León), Bustillo del Páramo (León), Cármenes (León), Gradefes (León), Noceda del Bierzo (León), San Millán de los Caballeros (León), Santa María del Páramo (León), Villaornate y Castro (León), Cevico de La Torre (Palencia), Palencia (Palencia), Ahigal de los Aceiteros (Σαλαμάνκα), Alaraz (Σαλαμάνκα), Calvarrasa de Abajo (Σαλαμάνκα), Hinojosa de Duero (Σαλαμάνκα), Machacón (Σαλαμάνκα), Palaciosrubios (Σαλαμάνκα), Peñaranda de Bracamonte (Σαλαμάνκα), Salmoral (Σαλαμάνκα), Tordillos (Σαλαμάνκα), Basardilla (Segovia), Cabezuela (Segovia), Almaraz del Duero (Zamora), Cañizal (Zamora), Casaseca de las Chanas (Zamora), La Serratilla (Abanilla), Las Rellanas (Santomera) και El Labradorcico (Águilas), τα αναγκαία μέτρα ώστε να διασφαλιστεί ότι η διαχείριση των αποβλήτων πραγματοποιείται χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η ανθρώπινη υγεία και χωρίς να βλάπτεται το περιβάλλον, ιδίως δε χωρίς να δημιουργείται κίνδυνος για το νερό, τον αέρα, το έδαφος, την πανίδα και τη χλωρίδα, και ότι τα απόβλητα που απορρίπτονται στους χώρους αυτούς έχουν αποτελέσει αντικείμενο επεξεργασίας από τους ίδιους τους Δήμους ή από έμπορο, οργανισμό ή επιχείρηση που εκτελεί εργασίες επεξεργασίας αποβλήτων ή από δημόσιο ή ιδιωτικό οργανισμό συλλογής αποβλήτων, κατά τα άρθρα 4 και 13 της οδηγίας 2008/98/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 2008, για τα απόβλητα και την κατάργηση ορισμένων οδηγιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 13 και το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 16 της 18.1.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Hof van beroep te Brussel (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] –Lucio Cesare Aquino κατά Belgische Staat

(Υπόθεση C-3/16) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Δίκαιο της Ένωσης — Δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών — Παράβαση από δικαιοδοτικό όργανο — Προδικαστικά ερωτήματα — Παραπομπή ζητήματος στο Δικαστήριο — Εθνικό δικαστήριο αποφαινόμενο σε τελευταίο βαθμό)

(2017/C 151/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van beroep te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Lucio Cesare Aquino

κατά

Belgische Staat

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 267, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ έχει την έννοια ότι δικαστήριο του οποίου οι αποφάσεις υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου δεν μπορεί να θεωρηθεί δικαστήριο αποφαινόμενο σε τελευταίο βαθμό, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η αίτηση αναιρέσεως κατά αποφάσεως του δικαστηρίου αυτού δεν εξετάστηκε λόγω παραιτήσεως του αναιρεσιδόντος από το δικόγραφο.
- 2) Παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.
- 3) Το άρθρο 267, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ έχει την έννοια ότι δικαστήριο αποφαινόμενο σε τελευταίο βαθμό μπορεί να μην υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται για λόγους απαραδέκτου από μόνους της ενώπιον του δικαστηρίου αυτού διαδικασίας, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των αρχών της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας.

(¹) EE C 136 της 18.4.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Augstākā tiesa (Λετονία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Valsts ierēnumu dienests κατά «Veloserviss» SIA

(Υπόθεση C-47/16) (¹)

[Προδικαστική παραπομπή — Τελωνειακή ένωση — Κοινοτικός τελωνειακός κώδικας — Άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β' — Εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Προϋποθέσεις — Σφάλμα των τελωνειακών αρχών — Υποχρέωση του εισαγωγέα να ενεργεί καλόπιστα και να επαληθεύει τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» — Αποδεικτικά μέσα — Έκθεση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)]

(2017/C 151/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η λετονική

Αιτούν δικαστήριο

Augstākā tiesa

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Valsts ierēnumu dienests

κατά

«Veloserviss» SIA

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, μόνον εφόσον συντρέχουν τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις. Καταρχάς, η μη είσπραξη των δασμών αυτών πρέπει να οφείλεται σε σφάλμα των ιδίων των αρμόδιων αρχών, έπειτα, το σφάλμα αυτό πρέπει να είναι τέτοιο που να μην μπορούσε λογικά να γίνει αντιληπτό από καλόπιστο οφειλέτη και, τέλος, ο οφειλέτης αυτός πρέπει να έχει τηρήσει όλες τις ισχύουσες διατάξεις σχετικά με την τελωνειακή του διασάφηση. Δεν υφίσταται τέτοια δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ιδίως σε περίπτωση που ο εισαγωγέας, μολονότι είχε προφανείς λόγους ώστε να αμφιβάλλει για την ορθότητα ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α», δεν αναζήτησε πληροφορίες, εντός των ορίων των δυνατοτήτων του, για τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού αυτού προκειμένου να ελέγξει αν οι αμφιβολίες αυτές ήταν δικαιολογημένες. Μια τέτοια υποχρέωση δεν σημαίνει πάντως ότι ο εισαγωγέας οφείλει γενικώς να ελέγχει κατά τρόπο συστηματικό τις περιστάσεις της εκδόσεως, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α». Είναι έργο του αιτούντος δικαστηρίου να εκτιμήσει, με βάση το σύνολο των συγκεκριμένων στοιχείων της διαφοράς της κύριας δίκης, αν οι τρεις αυτές προϋποθέσεις συντρέχουν εν προκειμένω.

- 2) Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2913/92, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 2700/2000, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συναχθεί από τα στοιχεία μιας εκθέσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί βασίμως να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών. Στο μέτρο όμως που μια τέτοια έκθεση περιέχει μόνο γενική περιγραφή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πράγμα που αποκείται στο αιτούν δικαστήριο να επαληθεύσει, η έκθεση αυτή δεν αρκεί από μόνη της για να αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται όντως από κάθε άποψη, ιδίως όσον αφορά την κρίσιμη συμπεριφορά του εξαγωγέα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, αποκείται καταρχήν στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής να αποδείξουν, με πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται στην ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα. Πάντως, όταν οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής αδυνατούν να παράσχουν την εν λόγω απόδειξη, αποκείται, ενδεχομένως, στον εισαγωγέα να αποδείξει ότι το εν λόγω πιστοποιητικό βασίστηκε σε ορθή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα.

(¹) EE C 111 της 29.3.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) κατά Zürs.net Betriebs GmbH

(Υπόθεση C-138/16) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Διανοητική ιδιοκτησία — Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα στην κοινωνία της πληροφορίας — Οδηγία 2001/29/EK — Δικαίωμα παρουσιάσεως έργων στο κοινό — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Εξαιρέσεις και περιορισμοί — Άρθρο 5, παράγραφος 3, στοιχείο ιε' — Μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών μέσω τοπικού καλωδιακού δικτύου — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα εξαιρέσεις για τις εγκαταστάσεις που επιτρέπουν την πρόσβαση σε 500 χρήστες συνδρομητές κατ' ανώτατο όριο καθώς και για την αναμετάδοση εκπομπών του δημόσιου συστήματος ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων στην εθνική επικράτεια)

(2017/C 151/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Handelsgericht Wien

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

κατά

Zürs.net Betriebs GmbH

Διατακτικό

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, και το άρθρο 11δς της Συμβάσεως της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων, της 9ης Σεπτεμβρίου 1886, ως έχει μετά την Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971, όπως τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία δεν υπόκειται, δυνάμει του αποκλειστικού δικαιώματος παρουσιάσεως στο κοινό, στην υποχρέωση λήψεως αδειας από τον δημιουργό ταυτόχρονη, χωρίς περικοπές και αλλοιώσεις μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών του εθνικού ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού, μέσω καλωδιακής συνδέσεως στην εθνική επικράτεια, εφόσον η μετάδοση αυτή συνιστά απλώς τεχνικό τρόπο παρουσιάσεως και λήφθηκε υπόψη από τον δημιουργό του έργου όταν χορήγησε την άδεια για την αρχική παρουσίασή του, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Το άρθρο 5 της οδηγίας 2001/29, και συγκεκριμένα η παράγραφος 3, στοιχείο ιε', του άρθρου αυτού έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία δεν υπόκειται, δυνάμει του αποκλειστικού δικαιώματος της παρουσιάσεως στο κοινό, στην υποχρέωση λήψεως αδείας από τον δημιουργό ραδιοτηλεοπτική μετάδοση μέσω εγκαταστάσεως κεντρικής κεραίας, όταν οι συνδεδεμένοι με αυτήν την εγκατάσταση συνδρομητές δεν ξεπερνούν τους 500, και ότι η νομοθεσία αυτή πρέπει, ως εκ τούτου, να εφαρμόζεται κατά τρόπο συνάδοντα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(¹) ΕΕ C 222 της 20.6.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Bimotor SpA κατά Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

(Υπόθεση C-211/16) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Φόρος προστιθέμενης αξίας — Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα σταθερό ανώτατο όριο το οποίο περιορίζει το ύψος του πιστωτικού υπολοίπου ή του υπερβάλλοντος ποσού του φόρου προστιθέμενης αξίας το οποίο δύναται να επιστραφεί ή συμψηφιστεί)

(2017/C 151/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Bimotor SpA

κατά

Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

Διατακτικό

Το άρθρο 183, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2010/45/ΕΕ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2010, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία περιορίζει τον συμψηφισμό ορισμένων φορολογικών οφειλών με πιστωτικά υπόλοιπα φόρου προστιθέμενης αξίας σε συγκεκριμένο ανώτατο ποσό, για κάθε φορολογική περίοδο, στον βαθμό που η εθνική έννομη τάξη προβλέπει ότι ο υποκείμενος στον φόρο έχει, σε κάθε περίπτωση, δυνατότητα ανακτήσεως του συνολικού πιστωτικού υπολοίπου του φόρου προστιθέμενης αξίας εντός εύλογης προθεσμίας.

(¹) ΕΕ C 251 της 11.7.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA κατά AAL Renting SA κ.λπ.

(Υπόθεση C-253/16) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 96 ΣΛΕΕ — Δυνατότητα εφαρμογής — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τη διάθεση μεμονωμένων θέσεων — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τον προκαθορισμό του προορισμού τους — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί την άγρα πελατών)

(2017/C 151/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour d'appel de Bruxelles

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Flibtravel International SA, Leonard Travel International SA

κατά

AAL Renting SA, Haroune Tax SPRL, Saratax SCS, Ryad SCRI, Taxis Bachir & Cie SCS, Abdelhamid El Barjaji, Abdelouahab Ben Bachir, Sotax SCRI, Mostapha El Hammouchi, Boughaz SPRL, Sahbaz SPRL, Jamal El Jelali, Mohamed Chakir Ben Kadour, Taxis Chalkis SCRL, Mohammed Gheris, Les délices de Fes SPRL, Abderrahmane Belyazid, E.A.R. SCS, Sotrans SPRL, B.M.A. SCS, Taxis Amri et Cie SCS, Aramak SCS, Rachid El Amrani, Mourad Bakkour, Mohamed Agharbiou, Omar Amri, Jmili Zouhair, Mustapha Ben Abderrahman, Mohamed Zahyani, Miltotax SPRL, Lextra SA, Ismael El Amrani, Farid Benazzouz, Imad Zoufri, Abdel-Ilah Bokhamy, Ismail Al Bouhali, Bahri Messaoud & Cie SCS, Mostafa Bouzid, BKN Star SPRL, M.V.S. SPRL, A.B.M.B. SCS, Imatrans SPRL, Reda Bouyaknouden, Ayoub Tahri, Moulay Adil El Khatir, Redouan El Abboudi, Mohamed El Abboudi, Bilal El Abboudi, Sofian El Abboudi, Karim Bensbih, Hadel Bensbih, Mimoun Mallouk, Abdellah El Ghaffouli, Said El Aazzoui

Διατακτικό

Το άρθρο 96, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται σε περιορισμούς που επιβάλλονται σε παρόχους υπηρεσιών ταξί, όπως οι επίμαχοι περιορισμοί στην κύρια δίκη.

(¹) EE C 260 της 18.7.2016.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) στις 28 Νοεμβρίου 2016 –Giovanna Judith Kerr κατά Fazenda Pública

(Υπόθεση C-615/16)

(2017/C 151/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Supremo Tribunal Administrativo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: Giovanna Judith Kerr

Αναιρεσίβλητη: Fazenda Pública

Προδικαστικά ερωτήματα

[...] Πρέπει να διευκρινισθεί εάν τα οριζόμενα στο άρθρο 135, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και το άρθρο 15, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/112/EK (¹) του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006 (καθεστώς απαλλαγής) πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι καλύπτουν μόνον τα μέρη που συμβάλλονται σε συμβάσεις εμπορίας δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως ακινήτων ή υπό την έννοια ότι καλύπτουν ομοίως τη δραστηριότητα που ασκεί η αναιρεσείουσα, η οποία συνίσταται στην προσέλκυση πελατών και την προώθηση των υπηρεσιών των οποίων διασφαλίζει την πώληση εκ μέρους της εταιρείας που τις εμπορεύεται, σύμφωνα με προκαθορισμένες κατευθυντήριες γραμμές και τα όρια που έχουν προβλεφθεί όσον αφορά τις εκπτώσεις και τα διαφημιστικά δώρα;

(¹) Οδηγία 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ 2006, L 347, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Ιανουαρίου 2017 η Birkenstock Sales GmbH κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 9ης Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-579/14, Birkenstock Sales GmbH κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

(Υπόθεση C-26/17 P)

(2017/C 151/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Birkenstock Sales GmbH (εκπρόσωποι: C. Menebröcker και V. Töbelmann, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Νοεμβρίου 2016 (υπόθεση T-579/14) κατά το μέρος που απορρίπτει την προσφυγή της ανααιρεσείουσας·
- να δεχθεί τα αιτήματα που η ίδια υπέβαλε πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά τα προϊόντα για τα οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της·
- να καταδικάσει το EUIPO στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, του Γενικού Δικαστηρίου και του τμήματος προσφυγών.

Λόγοι ανατρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Η ανααιρεσείουσα ζητεί να ανατραπεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-579/14 σχετικά με το σήμα με αριθμό διεθνούς καταχώρισεως 1132742, κατά το μέρος που απορρίπτει την προσφυγή της, και να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά τα προϊόντα για τα οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της.
2. Η ανααιρεσείουσα προβάλλει κατ' αρχάς παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού περί σημάτων της Ένωσης ⁽¹⁾ η οποία συνίσταται στο ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε δεόντως, ως προς το επίδικο διεθνές σήμα, τις αρχές που διέπουν τα τρισιδιάστατα σήματα. Επίσης, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, κατά την εξέταση του διεθνούς σήματος με βάση τις αρχές που διέπουν τα τρισιδιάστατα σήματα, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε προσδιορισμό των «γενικών και συνήθως ισχυόντων στον οικείο τομέα» όσον αφορά τα επίδικα προϊόντα και, τέλος, ότι χρησιμοποίησε αυστηρότερα κριτήρια από εκείνα που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού περί σημάτων της Ένωσης, προκειμένου να εκτιμήσει το διεθνές σήμα με βάση τη συνολική εντύπωση που αυτό δημιουργεί.
3. Επιπλέον, η ανααιρεσείουσα διατείνεται ότι η πρωτόδικη απόφαση είναι αντιφατική, καθόσον σε αυτήν διαπιστώνεται μεν ότι ο διακριτικός χαρακτήρας ενός σήματος πρέπει να κρίνεται με βάση το σήμα καθεαυτό, αλλά συνεκτιμώνται και πτυχές σχετικές με τη χρήση του σήματος, ενώ επί του ερωτήματος αν το ίδιο σήμα μπορεί να χρησιμοποιείται συγχρόνως ως δισιδιάστατο και ως τρισιδιάστατο γίνεται παραπομπή σε προγενέστερη απόφαση του ίδιου δικαιοδοτικού οργάνου.
4. Η ανααιρεσείουσα προβάλλει, επίσης, παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, καθόσον στην απόφαση επισημαίνεται ότι το EUIPO δεν υποχρεούται να τεκμηριώσει την εκτίμησή του ότι το διεθνές σήμα δεν διαφέρει σημαντικά από τα σχήματα που χρησιμοποιούνται συνήθως στον οικείο τομέα, για τον λόγο ότι το τμήμα προσφυγών βασίζεται σε στοιχεία τα οποία προκύπτουν από την πρακτική πείρα της εμπορίας των επίμαχων προϊόντων και είναι γενικώς γνωστά τοις πάσι.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 23 Ιανουαρίου 2017 η Arcoa Parking Holdings GmbH κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 8 Νοεμβρίου 2016 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-268/15 και T-272/15, Arcoa Parking Holdings GmbH κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

(Υπόθεση C-32/17 P)

(2017/C 151/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Arcoa Parking Holdings GmbH (εκπρόσωπος: Dr. A. Lohmann, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

Αιτήματα

Η ανααιρεσίαιουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ανατρέψει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (έβδομο τμήμα) της 8ης Νοεμβρίου 2016 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-268/15 και T-272/15.
2. να ακυρώσει τις αποφάσεις του τέταρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO (πρώην ΓΕΕΑ) της 25ης Μαρτίου 2015 στην υπόθεση R 2062/2014-4 και στην υπόθεση R 2063/2014-4.
3. να καταδικάσει το EUIPO στα έξοδα της διαδικασίας.

Λόγοι ανατρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Κατά την άποψη της ανααιρεσίαιουσας, η διάταξη πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια (πρώτος λόγος ανατρέσεως). Επιπλέον, η διάταξη αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ουσιώδη πραγματικά στοιχεία (δεύτερος λόγος ανατρέσεως). Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε κάποια πραγματικά περιστατικά (τρίτος λόγος ανατρέσεως). Η διάταξη παραβιάζει την αρχή του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ένωσης (τέταρτος λόγος ανατρέσεως).

Πρώτος λόγος ανατρέσεως: το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη επί των προσφυγών χωρίς να προηγηθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση. Ωστόσο, η ανααιρεσίαιουσα είχε ζητήσει ρητώς τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησεως.

Η επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν ήταν περιττή, διότι η προσφυγή δεν ήταν ούτε προδήλως απαράδεκτη ούτε στερούνταν προδήλως νομικής βάσης. Επομένως, η διάταξη πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια.

Δεύτερος λόγος ανατρέσεως: η διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης. Αντιθέτως προς την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, κανένας από τους απόλυτους λόγους απαραδέκτου που περιέχονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 ⁽¹⁾ δεν δύναται να στηρίξει τον αποκλεισμό της προστασίας των επίδικων σημάτων. Τα εν λόγω σήματα δεν συνίστανται σε περιγραφικές ενδείξεις.

Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη κρίσιμα πραγματικά στοιχεία. Δέχθηκε ότι για το ενδιαφερόμενο κοινό στο Ηνωμένο Βασίλειο η αγγλική ονομασία «Parkway» υποδηλώνει χώρο στάθμευσης σε σιδηροδρομικό σταθμό. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν συνεκτίμησε ότι το εν λόγω ζήτημα είχε απασχολήσει ρητώς, στο πλαίσιο ακροάσεως, το Γραφείο Σημάτων στη Μεγάλη Βρετανία το οποίο, κατόπιν διεξοδικής εξετάσεως, δεν διαπίστωσε την ύπαρξη περιγραφικής ενδείξεως. Όταν ο όρος αυτός χρησιμοποιείται απομονωμένος, όπως στο επίμαχο σήμα, δεν έχει τη σημασία που του προσέδωσε το Γενικό Δικαστήριο. Πανομοιότυπα σήματα «Parkway» έχουν κριθεί ως δεκτικά προστασίας και έχουν καταχωριστεί σε αρκετά κράτη μέλη (μεταξύ των οποίων και η Ιρλανδία) βάσει της επεκτάσεως της προστασίας διεθνούς σήματος και κατόπιν καταθέσεως εθνικών αιτήσεων στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε όλα τα ανωτέρω και επισήμανε μόνον ότι δεν δεσμεύεται εν γένει από εθνικές αποφάσεις. Δεν έλαβε υπόψη, συναφώς, ότι η απουσία τέτοιας δεσμεύσεως δεν απαλλάσσει το Γενικό Δικαστήριο από την υποχρέωση να συνεκτιμά τουλάχιστον όλα τα κρίσιμα στοιχεία. Οι εθνικές καταχωρίσεις πανομοιότυπων σημάτων σε κράτη μέλη, από τη γλώσσα των οποίων προέρχεται η επίδικη ονομασία, συνιστούν οπωσδήποτε κρίσιμα πραγματικά στοιχεία. Η πλήρης αγνόησή τους αποτελεί πλάνη περί το δίκαιο.

Τρίτος λόγος ανατρέσεως: το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τη σημασία του κρίσιμου όρου «Parkway» σε δύο λεξικογραφικές πηγές. Αυτές όμως δεν τις παρέθεσε σε πλήρη μορφή και παραμόρφωσε το περιεχόμενό τους. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι οι εν λόγω πηγές δεν περιλαμβάνουν καμία γενική σημασία του όρου «Parkway» απομονωμένου, όπως τον χρησιμοποιεί το Γενικό Δικαστήριο για να θεμελιώσει την κρίση του. Τούτο, μάλιστα, μπορούσε να προκύψει επίσης, λεπτομερώς, από την απόφαση του Γραφείου Σημάτων του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τη δυνατότητα προστασίας του σήματος. Στην απόφαση αυτή είχαν χρησιμοποιηθεί οι ίδιες πηγές. Ωστόσο, σε εκείνη την περίπτωση, το Γραφείο Σημάτων συνήγαγε το συμπέρασμα ότι η οριζόμενη στο λεξικό σημασία του επίμαχου όρου δεν αποκλείει την προστασία του ως σήματος. Εάν το Γενικό Δικαστήριο εξέταζε ομοίως τις πηγές χωρίς να παραμορφώσει το περιεχόμενό τους, θα κατέληγε στο ίδιο συμπέρασμα. Η παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών συνιστά, επίσης, πλάνη περί το δίκαιο.

Τέταρτος λόγος ανατρέσεως: η διάταξη παραβιάζει, επιπλέον, την αρχή του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ένωσης. Πιο συγκεκριμένα, μολονότι για κανένα κράτος μέλος δεν υφίσταται απόλυτος λόγος απαραδέκτου όσον αφορά την προστασία του σήματος, το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε στην ανααιρεσίαιουσα την παροχή της ενιαίας προστασίας που καλύπτει το σήμα της Ένωσης.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ L 78, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Amtsgericht Düsseldorf (Γερμανία) στις 10 Φεβρουαρίου 2017 — Jonathan Heintges κατά Germanwings GmbH

(Υπόθεση C-74/17)

(2017/C 151/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Amtsgericht Düsseldorf

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Jonathan Heintges

Εναγομένη: Germanwings GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

- I. Έχει το άρθρο 12, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 ⁽¹⁾ την έννοια ότι ως «δικαιώματα για περαιτέρω αποζημίωση», κατά τα οριζόμενα στη διάταξη αυτή, νοούνται μόνον τα δικαιώματα που στηρίζονται σε νομικές βάσεις εκτός του κανονισμού;
- II. α. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχει το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 την έννοια ότι, σε περίπτωση που αερομεταφορέας δεν εκπληρώνει τις προβλεπόμενες στις παραγράφους 1 και 2 του εν λόγω άρθρου παροχές, από τη διάταξη αυτή απορρέει αυτοτελές δικαίωμα του επιβάτη για αποζημίωση λόγω μη εκπληρώσεως των ως άνω παροχών και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, εκτείνεται το δικαίωμα αυτό και στην καταβολή των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο επιβάτης για τη διοργανωθείσα από τον ίδιο με άλλον τρόπο μεταφορά του προκειμένου να αφιχθεί στον τελικό προορισμό του;
- αα. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο σκέλος II.α, υπόκειται το δικαίωμα αποζημιώσεως, όσον αφορά τη διοργανωθείσα από τον ίδιο τον επιβάτη με άλλον τρόπο μεταφορά του, στην προβλεπόμενη στο άρθρο 12, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 έκπτωσης;
- β. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα και εφόσον η εθνική νομοθεσία περιλαμβάνει ρύθμιση, βάσει της οποίας ο επιβάτης έχει δικαίωμα, λόγω παραβιάσεως της απορρέουσας από το άρθρο 8 του κανονισμού υποχρεώσεως, να ζητήσει από τον αερομεταφορέα να του καταβάλει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε επειδή μερίμνησε ο ίδιος για τη με άλλον τρόπο μεταφορά του, υπόκειται αυτό το ερειδόμενο στην εθνική νομοθεσία δικαίωμα αποζημιώσεως σε έκπτωσης βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού;
- γ. Σε περίπτωση που γίνει δεκτό ότι τυγχάνει εφαρμογής η έκπτωση του άρθρου 12, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004, στο πλαίσιο είτε του σκέλους II.α είτε του σκέλους II.β, έχει το άρθρο 12 την έννοια ότι η έκπτωση εφαρμόζεται αυτομάτως, χωρίς να απαιτείται να προβάλει σχετικό αίτημα ο υπόχρεος προς αποζημίωση διάδικος;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσης και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (ΕΕ L 46, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 9 Φεβρουαρίου 2017 η Fiesta Hotels & Resorts, S.L. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 30 Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-217/15, Fiesta Hotels & Resorts κατά EUIPO — Residencial Palladium (Palladium Palace Ibiza Resort & Spa)

(Υπόθεση C-75/17 P)

(2017/C 151/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Fiesta Hotels & Resorts, S.L. (εκπρόσωποι: J.-B. Devaureix και J. C. Erdozain López, δικηγόροι)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) και Residencia Palladium S.L.

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρρέσει στο σύνολό της την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 30 Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-217/15,
- να δεχθεί στο σύνολό τους τα πρωτοδικώς προβληθέντα αιτήματα,
- να καταδικάσει το αναιρεσίβλητο και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Ο **πρώτος λόγος αναιρέσεως** συνίσταται στο ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 του Συμβουλίου (¹), της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (στο εξής: κανονισμός), η προϋπόθεση ότι το σημείο «δεν έχει μόνον τοπική» ισχύ πληρούται ανεξαρτήτως της γεωγραφικής διαστάσεως στο πλαίσιο της οποίας ασκεί τη δραστηριότητά του ο δικαιούχος του αντιτασσόμενου σήματος. Η ως άνω ερμηνεία αντίκειται στην κυριολεκτική έννοια του όρου «τοπική», καθώς επίσης και στον σκοπό που διαπνέει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, κατά τον καθορισμό του εάν η υποτιθέμενη μη καταχωρισθείσα εμπορική επωνυμία έχει μόνο τοπική ισχύ ή όχι, έλαβε υπόψη έγγραφα έχοντα ισχύ εκτός της ισπανικής επικράτειας.

Εξάλλου, από το γεγονός ότι οι υπηρεσίες της εγκαταστάσεως προς προσδιορισμό της οποίας χρησιμοποιείται το εμπορικό σήμα ή επωνυμία παρέχονται σε διεθνές κοινό δεν συνάγεται ότι η χρήση του σημείου έχει υπερτοπικό χαρακτήρα.

Το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η απόφαση όσον αφορά την προϋπόθεση ότι το σημείο «δεν έχει μόνον τοπική» ισχύ θίγει, επομένως, τον σκοπό του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού. Έτσι, η απόφαση δέχεται ότι η εφαρμογή της εν λόγω προϋποθέσεως στην εμπορική επωνυμία η οποία αντιτάσσεται στην αίτηση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν εξαρτάται από την τοπική εμφάνιση της εγκαταστάσεως που τη χρησιμοποιεί, αλλά από τη «γεωγραφική διασπορά της πελατείας της ή τη φήμη της οποίας χαίρει στο εθνικό ή ακόμη και διεθνές κοινό». Με την κρίση αυτή, η απόφαση δεν συμμορφώνεται προς τον περιοριστικό χαρακτήρα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού, καθότι καθιστά ευχερή την απόδειξη της άρσεως του αυστηρώς τοπικού χαρακτήρα διά της μόνης χρήσεως στο διαδίκτυο του μη καταχωρισμένου σημείου ή, δεδομένων των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, του διεθνούς χαρακτήρα της πελατείας που διαμένει στη συγκεκριμένη ξενοδοχειακή εγκατάσταση.

2. Με τον **δύτορο λόγο αναιρέσεως** υποστηρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον κρίνει ότι, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο d, του ισχύοντος στην Ισπανία Ley 17/2001, της 7ης Δεκεμβρίου, de Marcas (νόμος περί σημάτων), δεν απαιτείται το αντιτασσόμενο μη καταχωρισθέν σημείο να είναι παγκοίως γνωστό, παρότι η κρατούσα στην Ισπανία νομολογία επ' αυτού του ζητήματος δέχεται ακριβώς το αντίθετο, ήτοι ότι δεν απαιτείται απλώς χρήση του αντιτασσόμενου σημείου, αλλά επιπλέον η εν λόγω χρήση να είναι παγκοίως γνωστή σε σημαντικό τμήμα της ισπανικής επικράτειας.
3. Ο **τρίτος λόγος αναιρέσεως** συνίσταται στο ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον κρίνει ότι συντρέχει η περίπτωση του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο β', του κανονισμού για το σήμα της ΕΕ, στηριζόμενη στην απόφαση LAGUIOLE (σκέψη 37), παρότι αυτή δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, καθόσον στην υπό κρίση υπόθεση γίνεται ερμηνεία του ισπανικού δικαίου και όχι του γαλλικού δικαίου, όπως στην υπόθεση LAGUIOLE, και παρότι η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε αποφάσεις του ισπανικού Tribunal Supremo (ανώτατο δικαστήριο, Ισπανία) οι οποίες αποκλείουν ρητώς τη δυνατότητα απαγορεύσεως της χρήσεως μεταγενέστερου σήματος δύναμει μη καταχωρισμένης εμπορικής επωνυμίας, το δε αναιρεσίβλητο δεν προσκόμισε τον ισπανικό Ley de Competencia desleal (νόμος περί αθέμιτου ανταγωνισμού) ο οποίος υποτίθεται ότι προβλέπει αυτή τη δυνατότητα, πράγμα που βασίμως αρνείται η αναιρεσείουσα.
4. Τελευταίως, με τον **τέταρτο λόγο αναιρέσεως** υποστηρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο ως προς την ερμηνεία της έννοιας των «παρεμβαλλόμενων σημάτων» (marcas intermediarias) [καταχώριση προγενέστερου σήματος του δικαιούχου βάσει της οποίας επιτρέπεται η χρήση και καταχώριση μεταγενέστερων παρόμοιων σημάτων του], που έχει διαμορφωθεί σύμφωνα με τον ισπανικό Ley de Marcas, και συγκεκριμένα ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο σε ό,τι αφορά το άρθρο 65 του κανονισμού.

Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο στο μέτρο που το προαναφερθέν άρθρο 65 του κανονισμού δεν εμποδίζει υπό στενή έννοια τη διερεύνηση του νομικού ζητήματος που τίθεται βάσει της νομικής επιχειρηματολογίας των διαδίκων. Εν αντιθέσει προς την κρίση που διατυπώθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η αναιρεσείουσα δεν επίζητεί τη μεταβολή της πραγματικής βάσεως που ελήφθη υπόψη κατά τον σχηματισμό της κρίσεως του τμήματος προσφυγών, αλλά επικαλείται απλώς μία νομική βάση η οποία καταδεικνύει την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το EUIPO με την απόφαση που αποτέλεσε αντικείμενο της προσφυγής.

Γίνεται επίκληση της αρχής *iura novit curia*, κατά την οποία το δικαστήριο, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του, πρέπει να εφαρμόσει τους κατά την εκτίμησή του προσήκοντες νομικούς κανόνες και δύναται να τροποποιήσει τη νομική βάση επί της οποίας ερείδονται τα αιτήματα των διαδικών, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση περιορίζεται στα πραγματικά και νομικά ζητήματα που τέθηκαν από τους διαδίκους και δεν μεταβάλλεται η βάση του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος, ούτε μετατρέπεται σε άλλο το εξεταζόμενο ζήτημα. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, διότι άλλως αυτή υφίσταται περιορισμό του δικαιώματός της άμυνας και αποστέρηση των εκ της καταχώρησής δικαιωμάτων της.

(¹) EE L 78, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Înalta Curte de Casație și Justiție (Ρουμανία) στις 13 Φεβρουαρίου 2017 — SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu κατά Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

(Υπόθεση C-76/17)

(2017/C 151/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Înalta Curte de Casație și Justiție

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσες: SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu

Ανααιρεσίβλητοι: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αποκλείουν οι διατάξεις του άρθρου 30 ΣΛΕΕ ερμηνεία υπό την έννοια ότι, εάν ο φορολογούμενος κατέβαλε πράγματι φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος, μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των ποσών που καταβλήθηκαν στη βάση αυτή, έστω και αν ο μηχανισμός πληρωμής του φόρου σχεδιάστηκε από την εθνική νομοθεσία, ούτως ώστε ο φόρος να μετακυλίεται στον Ευρωπαίο καταναλωτή;
- 2) Είναι συμβατή με τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου η επιστροφή των ποσών που εισπράχθηκαν ως φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος, όταν αυτά καταβλήθηκαν πράγματι από τον φορολογούμενο (αλλά δεν μετακυλίστηκαν στον καταναλωτή);

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις 23 Φεβρουαρίου 2017 — Rafael Ramón Escobedo Cortés κατά Banco de Sabadell S.A.

(Υπόθεση C-94/17)

(2017/C 151/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Supremo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείων: Rafael Ramón Escobedo Cortés

Ανααιρεσίβλητη: Banco de Sabadell S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, σε συνδυασμό με το σημείο 1, στοιχείο ε', του παραρτήματος, και 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ (¹) σε νομολογία κατά την οποία η ρήτρα συμβάσεως δανείου, καθ' ό μέρος ορίζει επιτόκιο υπερημερίας το οποίο υπερβαίνει κατά περισσότερο από δύο ποσοστιαίες μονάδες το καθοριζόμενο στη σύμβαση ετήσιο επιτόκιο δανεισμού, συνιστά δυσανάλογα υψηλή αποζημίωση εις βάρος του καταναλωτή ο οποίος έχει περιέλθει σε υπερημερία ως προς την εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του πληρωμής και είναι, ως εκ τούτου, καταχρηστική;

- 2) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, σε συνδυασμό με το σημείο 1, στοιχείο ε', του παραρτήματος, 4, παράγραφος 1, 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ σε νομολογία η οποία, κατά την εξέταση της καταχρηστικότητας ρήτρας συμβάσεως δανείου περί του επιτοκίου υπερημερίας, καθορίζει ως αντικείμενο του ελέγχου καταχρηστικότητας την πρόσθετη επιβάρυνση την οποία συνεπάγεται ο τόκος υπερημερίας σε σχέση με τον συμβατικό τόκο, καθόσον συνιστά τη «δυσανάλογα υψηλή αποζημίωση εις βάρος του καταναλωτή που δεν έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του», και προβλέπει ότι η συνέπεια της κηρύξεως της καταχρηστικότητας πρέπει να είναι η ολοσχερής κατάργηση της εν λόγω επιβαρύνσεως, ούτως ώστε έως την εξόφληση του δανείου να εξακολουθήσει να οφείλεται μόνο ο συμβατικός τόκος;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: πρέπει, για να τηρείται η οδηγία 93/13/ΕΟΚ, η κήρυξη ως άκυρης, λόγω καταχρηστικότητας, ρήτρας περί καθορισμού του επιτοκίου υπερημερίας να έχει άλλα αποτελέσματα, όπως παραδείγματος χάριν να μην οφείλονται καθόλου τόκοι, ούτε συμβατικοί ούτε υπερημερίας, ή να οφείλεται ο νόμιμος τόκος, όταν ο δανειολήπτης αθετεί την υποχρέωσή του να καταβάλλει τις δόσεις του δανείου εντός των προβλεπόμενων από τη σύμβαση προθεσμιών;

(¹) Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social de Terrassa (Ισπανία) στις 22 Φεβρουαρίου 2017 — Gardenia Vernaza Ayoní κατά Consorci Sanitari de Terrassa

(Υπόθεση C-96/17)

(2017/C 151/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de lo Social de Terrassa

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Gardenia Vernaza Ayoní

Εναγόμενη: Consorci Sanitari de Terrassa

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Περιλαμβάνονται στην έννοια «συνθήκες απασχολήσεως» της ρήτρας 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (¹), οι έννομες συνέπειες τις οποίες προβλέπει η έννομη τάξη για την περίπτωση του χαρακτηρισμού απολύσεως για πειθαρχικούς λόγους ως παράνομης, και ιδίως οι έννομες συνέπειες κατά το άρθρο 96, παράγραφος 2, του Real Decreto Legislativo (βασιλικό νομοθετικό διάταγμα) 5/2015, της 30ής Οκτωβρίου, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto Básico del Empleado Público (για την έγκριση του κωδικοποιημένου κειμένου του νόμου περί του βασικού καθεστώτος των εργαζομένων του Δημοσίου);
- 2) Συνιστά κατάσταση όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 96, παράγραφος 2, του Real Decreto Legislativo 5/2015, της 30ής Οκτωβρίου, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto Básico del Empleado Público, κατά την οποία η απόλυση για πειθαρχικούς λόγους μόνιμου εργαζομένου που απασχολείται στη Δημόσια Διοίκηση συνεπάγεται πάντα την επαναπρόσληψή του εφόσον κριθεί καταχρηστική —παράνομη—, ενώ, αν πρόκειται για εργαζόμενο αορίστου —ή ορισμένου— χρόνου που ασκεί τα ίδια καθήκοντα με τον μόνιμο εργαζόμενο, παρέχεται δυνατότητα μη επαναπρόσληψώς του με αντάλλαγμα αποζημίωση, δυσμενή διάκριση κατά τη ρήτρα 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP;
- 3) Υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται στο προηγούμενο ερώτημα, δικαιολογείται άνιση μεταχείριση όχι υπό το φως της οδηγίας αλλά υπό το φως του άρθρου 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

(¹) ΕΕ 1999, L 175, σ. 43.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal de Contas (Πορτογαλία) στις 28 Φεβρουαρίου 2017 — Secretaria Regional de Saúde dos Açores κατά Ministério Público

(Υπόθεση C-102/17)

(2017/C 151/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de Contas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Secretaria Regional de Saúde dos Açores

Καθής: Ministério Público

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 58, παράγραφος 4, της οδηγίας 2014/24/ΕΕ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 40, παράγραφοι 3 και 5, στοιχείο c, του Decreto Legislativo Regional n.º 27/2015/A, de 29 de dezembro 2015 (περιφερειακού νομοθετικού διατάγματος υπ' αριθ. 27/2015/A, της 29ης Δεκεμβρίου 2015), η οποία στο πλαίσιο της διαδικασίας για την ανάθεση δημοσίων συμβάσεων, επιτρέπει να επιβάλλεται ως όρος συμμετοχής γεωγραφικό κριτήριο κατά το οποίο απαιτείται να έχουν εκτελεσθεί στο παρελθόν τρία έργα στην ίδια Αυτόνομη Περιφέρεια;

⁽¹⁾ Οδηγία 2014/24/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με τις δημόσιες προμήθειες και την κατάργηση της οδηγίας 2004/18/ΕΚ (ΕΕ 2014, L 94, σ. 65).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το High Court of Justice (Chancery Division) (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 8 Μαρτίου 2017 — Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) με την εμπορική επωνυμία «Mylan» κατά Gilead Sciences Inc.

(Υπόθεση C-121/17)

(2017/C 151/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

High Court of Justice (Chancery Division)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγοντες: Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) με την εμπορική επωνυμία «Mylan»

Καθής: Gilead Sciences Inc.

Προδικαστικό ερώτημα

Ποια είναι τα κριτήρια βάσει των οποίων διαπιστώνεται, αν «το προϊόν προστατεύεται με ισχύον κύριο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας», κατά το άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 469/2009⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 469/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 2009, περί του συμπληρωματικού πιστοποιητικού προστασίας για τα φάρμακα (ΕΕ 2009, L 152, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Court of Appeal (Ιρλανδία) στις 9 Μαρτίου 2017 — David Smith κατά Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

(Υπόθεση C-122/17)

(2017/C 151/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

Court of Appeal

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων πρωτοδίκως: David Smith

Εναγόμενοι πρωτοδίκως: Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

Προδικαστικά ερωτήματα

Όταν:

- i) οι σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου προβλέπουν αποκλεισμό της υποχρέωσης ασφαλίσεως οχήματος όσον αφορά τα πρόσωπα που επιβαίνουν σε μηχανοκίνητο όχημα χωρίς να τους διατίθενται σταθερά καθίσματα,
- ii) το σχετικό ασφαλιστήριο προβλέπει ότι η κάλυψη περιορίζεται σε επιβάτες καθήμενους σε σταθερά καθίσματα και το ασφαλιστήριο αυτό πράγματι αποτελούσε εγκεκριμένο ασφαλιστήριο υπό την έννοια της εθνικής νομοθεσίας κατά τον χρόνο του ατυχήματος,
- iii) οι σχετικές εθνικές διατάξεις που προβλέπουν μια τέτοια εξαίρεση από την κάλυψη έχουν ήδη κριθεί από το Δικαστήριο, σε προγενέστερη απόφασή του (απόφαση της 19ης Απριλίου 2007, Farrell, C-356/05, EU:C:2007:229), αντίθετες προς το δίκαιο της Ένωσης, οπότε πρέπει να μείνουν ανεφάρμοστες, και
- iv) το κείμενο των εθνικών διατάξεων δεν επιτρέπει ερμηνεία σύμφωνη με τις επιταγές του δικαίου της Ένωσης,

ενώ, στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ ιδιωτών και ιδιωτικής ασφαλιστικής εταιρίας όσον αφορά τροχαίο ατύχημα που προκάλεσε, το 1999, σοβαρή σωματική βλάβη προσώπου που δεν καθόταν σε σταθερό κάθισμα, όταν, με τη συγκατάθεση των διαδίκων, το εθνικό δικαστήριο προσεπικάλεσε την ιδιωτική ασφαλιστική εταιρία και το Δημόσιο για να παραστούν ως εναγόμενοι, μήπως το εθνικό δικαστήριο που αφήνει ανεφάρμοστες τις σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου οφείλει να αφήσει ανεφάρμοστη επίσης τη ρήτρα αποκλεισμού που περιλαμβάνεται στο ασφαλιστήριο για την οδική ασφάλιση ή να αντιταχθεί με άλλον τρόπο στο να επικαλεστεί ο ασφαλιστής τη ρήτρα αποκλεισμού η οποία ήταν σε ισχύ κατά τον χρόνο του ατυχήματος, οπότε ο παθών θα μπορεί να λάβει αποζημίωση ευθέως από την ασφαλιστική εταιρία βάσει του εν λόγω ασφαλιστηρίου; Επικουρικώς, μήπως ένα τέτοιο αποτέλεσμα ισοδυναμεί στην ουσία με μια μορφή οριζόντιου άμεσου αποτελέσματος μιας οδηγίας έναντι ενός ιδιώτη κατά τρόπο απαγορευόμενο από το δίκαιο της Ένωσης;

Προσφυγή της 10ης Μαρτίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Πολωνίας

(Υπόθεση C-127/17)

(2017/C 151/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: J. Hottiaux και W. Mölls)

Καθής: Δημοκρατία της Πολωνίας

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Πολωνική Δημοκρατία, στο μέτρο που επέβαλε σε εταιρίες μεταφορών την υποχρέωση να διαθέτουν ειδική άδεια για τη χρήση ορισμένων δημόσιων οδών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3 και 7 της οδηγίας 96/53/EK του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τον καθορισμό, για ορισμένα οδικά οχήματα που κυκλοφορούν στην Κοινότητα, των μέγιστων επιτρεπόμενων διαστάσεων στις εθνικές και διεθνείς μεταφορές και των μέγιστων επιτρεπόμενων βαρών στις διεθνείς μεταφορές ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με τα σημεία 3.1 και 3.4 του παραρτήματος I της οδηγίας αυτής,
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Πολωνίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η κυκλοφορία οχημάτων σύμφωνα με τις προβλεπόμενες στα σημεία 3.1 και 3.4 του παραρτήματος I της οδηγίας 96/53/EK απαιτήσεις μέγιστου επιτρεπόμενου βάρους ανά άξονα, που ορίζεται στους 10 τόνους (μη κινητήριος άξονας) και στους 11,5 τόνους (κινητήριος άξονας), περιορίζεται στο 97 % περίπου των δημοσίων οδών της Πολωνικής επικράτειας, πράγμα το οποίο έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας. Ο ανωτέρω περιορισμός προκύπτει από τον συνδυασμό των δύο κατωτέρω παραγόντων:

- 1) του γεγονότος ότι η κυκλοφορία οχημάτων μέγιστου επιτρεπόμενου βάρους ανά άξονα 11,5 τόνων είναι δυνατή μόνο στις οδούς που αποτελούν τμήμα του διευρωπαϊκού δικτύου (TEN-T) ή σε ορισμένες άλλες εθνικές οδούς (άρθρο 41, παράγραφος 2, του Ustawa o drogach publicznych (νόμου περί δημοσίων οδών), και
- 2) της υποχρέωσης κατοχής ειδικής άδειας η οποία καθιστά δυνατή την κυκλοφορία σε άλλες οδούς (άρθρα 64 επ. του Ustawa Prawo o ruchu drogowym [νόμου για την οδική κυκλοφορία]).

Η Επιτροπή προσάπτει επίσης στην Πολωνική Δημοκρατία ότι προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 7 της οδηγίας 96/53/EK. Κατά την Πολωνική Δημοκρατία, οι διατάξεις του εν λόγω άρθρου επιτρέπουν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν εξαίρεση από τη γενική αρχή του άρθρου 3 της ίδιας οδηγίας μέσω περιορισμού της κυκλοφορίας των οχημάτων μέγιστου βάρους ανά κινητήριο άξονα 11,5 τόνων. Μολονότι αληθεύει ότι το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 7 παραθέτει συγκεκριμένες περιπτώσεις κατά τις οποίες η κυκλοφορία δύναται νομίμως να περιοριστεί (στο κέντρο των πόλεων, σε μικρά χωριά ή σε τόπους ιδιαίτερου φυσικού ενδιαφέροντος), εντούτοις η εν λόγω διάταξη δεν παύει να αφορά περιορισμούς επιβαλλόμενους σε ορισμένες μόνον οδούς ή τεχνικά έργα σε συγκεκριμένα τμήματα οδού. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί ευλόγως να επικαλείται τη δυνατότητα θέσπισης εξαίρεσεων προκειμένου να καλύψει με αυτές το 97 % περίπου του οδικού του δικτύου.

Εκτός αυτού, κατά το άρθρο 64, παράγραφος 1, του νόμου για την οδική κυκλοφορία ⁽²⁾, για να είναι δυνατή η κυκλοφορία σε οδούς που δεν αποτελούν τμήμα του δικτύου TEN-T, ήτοι στο 97 % περίπου του δικτύου δημοσίων οδών, οι κύριοι των οχημάτων περί των οποίων πρόκειται πρέπει να υποβάλουν στις αρμόδιες αρχές αίτηση χορήγησης ειδικής άδειας και να λάβουν την άδεια αυτή, πράγμα το οποίο συνεπάγεται τις ακόλουθες δυσχέρειες:

- περίπλοκες διοικητικές διατυπώσεις που απαιτούν επαφές με διάφορα διοικητικά όργανα,
- η γεωγραφική ισχύς της άδειας είναι περιορισμένη, πράγμα που εξαναγκάζει εν γένει τις εταιρίες μεταφορών να ζητούν τη χορήγηση πολλών αδειών για κάθε διαδρομή,
- ο χρόνος ο οποίος είναι αναγκαίος για την έκδοση της άδειας και οι συνεπαγόμενες δαπάνες.

Τέλος, βάσει του άρθρου 64, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος νόμου για την οδική κυκλοφορία, η άδεια της κατηγορίας IV για χρήση των εθνικών οδών από οχήματα βάρους ανά άξονα/κινητήριο άξονα 11,5 τόνων δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη μεταφορά φορτίου δυνάμενου να διαχωριστεί.

Η οδηγία 96/53/EK δεν επιτρέπει τέτοιου είδους εμπόδια και δυσχέρειες στον τομέα της ελεύθερης μετακίνησης οχημάτων. Εταιρία η οποία αρνείται να τηρήσει τους όρους αυτούς απαγορεύεται να κυκλοφορεί στο οδικό δίκτυο. Η ρύθμιση αυτή είναι αντίθετη προς το άρθρο 3 της οδηγίας 96/53/EK, το οποίο, δυνάμει των προβλεπόμενων σε αυτό όρων, δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να αρνούνται ή να απαγορεύουν στο έδαφός τους τη χρησιμοποίηση, για διεθνείς μεταφορές, οχημάτων ανταποκρινόμενων στα ανώτατα όρια βάρους που καθορίζονται στο παράρτημα I της εν λόγω οδηγίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 235, σ. 59.

⁽²⁾ Ανακοίνωση του Προέδρου του Πολωνικού Κοινοβουλίου, της 30ής Αυγούστου 2012, για την κωδικοποίηση του νόμου για την οδική κυκλοφορία (Dz. U. 2012, θέση 1137).

Προσφυγή της 10ης Μαρτίου 2017 — Δημοκρατία της Πολωνίας κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-128/17)

(2017/C 151/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Δημοκρατία της Πολωνίας (εκπρόσωπος: B. Majczyna)

Καθών: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την οδηγία (ΕΕ) 2016/2284 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Δεκεμβρίου 2016, σχετικά με τη μείωση των εθνικών εκπομπών ορισμένων ατμοσφαιρικών ρύπων, την τροποποίηση της οδηγίας 2003/35/ΕΚ και την κατάργηση της οδηγίας 2001/81/ΕΚ ⁽¹⁾.
- επικουρικός, να ακυρώσει εν μέρει την ανωτέρω οδηγία, στο μέρος κατά το οποίο αυτή αφορά τον καθορισμό των εθνικών δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής.
- να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει τους ακόλουθους λόγους:

1. Παραβίαση της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας (άρθρο 4, παράγραφος 3 ΣΕΕ)

Η διαδικασία την οποία ακολούθησαν τα καθών θεσμικά όργανα για την έκδοση της προσβαλλόμενης οδηγίας υπήρξε αδιαφανής, με αποτέλεσμα την άνιση μεταχείριση των κρατών μελών και την επιβολή σε ορισμένα μόνον κράτη μέλη πρόσθετων δεσμεύσεων για μείωση, μη δικαιολογούμενων από το κριτήριο της οικονομικής αποδοτικότητας και από τις γενικά αποδεκτές αρχές όσον αφορά τη μέθοδο κατανομής υποχρεώσεων. Η επιβολή στην Πολωνία (και σε δύο άλλα κράτη μέλη) — πριν την επίτευξη τελικής συμφωνίας με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο — νέων τιμών για τις μειώσεις εκπομπών προς εξασφάλιση ενός πλέον φιλόδοξου γενικού επιπέδου μειώσεων είχε ως συνέπεια η Πολωνία να αποκλειστεί στην πράξη από τις διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό της τελικής μορφής των εθνικών δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής.

Εκτός αυτού, τα καθών θεσμικά όργανα στέρησαν από την Πολωνία τη δυνατότητα αποτελεσματικής επαλήθευσης των σχετικών με την Πολωνία δεδομένων, τα οποία αποτέλεσαν τη βάση καθορισμού των εθνικών δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής, προσβάλλοντας κατά τον τρόπο αυτόν το δικαίωμα της Πολωνίας να ληφθεί υπόψη η άποψή της.

2. Παραβίαση των αρχών της δημοσιότητας και της διαφάνειας (άρθρο 15 ΣΛΕΕ) και έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας (άρθρο 296 ΣΛΕΕ).

Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι δεν γνωστοποιήθηκαν ούτε δημοσιεύθηκαν τα βασικά κριτήρια δυνάμει των οποίων προσδιορίστηκαν οι εθνικές δεσμεύσεις για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες όσον αφορά τα προγνωστικά κριτήρια για την τεχνολογική διάρθρωση ορισμένων τομέων, στα οποία στηρίχθηκαν με τη σειρά τους οι προβλέψεις για τις εκπομπές κατά το έτος 2030. Η έλλειψη των ανωτέρω πληροφοριών καθιστά με τη σειρά της ανέφικτη την εξακρίβωση της αξιοπιστίας των προβλέψεων που εγκρίθηκαν για το έτος 2030. Εκτός αυτού, δεν είναι γνωστό βάσει ποιου τύπου αιτηρείται ο γενικός σκοπός της υγείας σχετικά με τη μείωση της θνησιμότητας στην Ένωση στις δεσμεύσεις για τη μείωση των εκπομπών ως προς ολόκληρη την Ένωση και ως προς τα επιμέρους κράτη μέλη.

Κατά συνέπεια, δεν παρουσιάστηκε κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική των θεσμικών οργάνων που εξέδωσαν την προσβαλλόμενη οδηγία, όσον αφορά τις ανωτέρω δεσμεύσεις για τη μείωση των εκπομπών.

3. Αθέτηση των υποχρεώσεων διενέργειας κατάλληλης ανάλυσης των αποτελεσμάτων της προσβαλλόμενης οδηγίας στα επιμέρους κράτη μέλη και επαρκούς εκτίμησης των συνεπειών της θέσης της σε ισχύ.

Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του εκτεταμένου οικονομικού και κοινωνικού αντίκτυπου που αναμένεται να έχουν στα κράτη μέλη οι δεσμεύσεις για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής, η εκτίμηση των αποτελεσμάτων στην οποία προέβη η Επιτροπή είναι ανεπαρκής.

Κατά την εκτίμηση των αποτελεσμάτων, επισημάνθηκε η σύνδεση μεταξύ, αφενός, της επίτευξης των σκοπών της οδηγίας και, αφετέρου, των διαρθρωτικών αλλαγών που αποβλέπουν στην ελάττωση της χρήσης του άνθρακα ως καυσίμου στους τομείς της ενέργειας και των τοπικών υπηρεσιών κοινής ωφελείας. Εντούτοις, κατά την εκτίμηση των αποτελεσμάτων δεν αναλύθηκε διεξοδικώς το ζήτημα αν η εκπλήρωση των εν λόγω δεσμεύσεων αναμένεται να επηρεάσει αισθητά την εκ μέρους του κράτους μέλους επιλογή μεταξύ των διαφορετικών πηγών ενέργειας καθώς και τη γενική διάρθρωση του ενεργειακού του εφοδιασμού. Τούτο έχει αποφασιστική σημασία, διότι αν επιβεβαιωθεί ότι η επίδραση είναι αισθητή, τούτο θα έχει ως συνέπεια ότι ο νομοθέτης της Ένωσης όφειλε να έχει στηριχθεί σε άλλη νομική βάση για την έκδοση της προσβαλλόμενης οδηγίας, ήτοι στο άρθρο 192, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, και όχι στο άρθρο 192, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

4. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΕΕ).

Τα καθών θεσμικά όργανα δεν έλαβαν υπόψη το σημαντικό κοινωνικό και οικονομικό κόστος το οποίο θα προκαλέσει στην Πολωνία η εκπλήρωση των δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών ορισμένων ρύπων με προοπτική από το έτος 2030. Ως αποτέλεσμα αυτού, η εκπλήρωση των δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής μπορεί να επιφέρει αρνητικές, επιβλαβείς κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες. Οι δαπάνες για την εκπλήρωση των δεσμεύσεων αυτών ενδέχεται να είναι δυσανάλογες προς τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Ο καθορισμός στην οδηγία τόσο υψηλών εθνικών δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής δεν ήταν προδήλως αναγκαίος για την επίτευξη των επιδιωκόμενων από την εν λόγω οδηγία σκοπών.

5. Παραβίαση της αρχής της ισότητας μεταξύ των κρατών μελών (άρθρο 4, παράγραφος 2 ΣΕΕ) και της αρχής της ισόρροπης ανάπτυξης (άρθρο 191, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου).

Οι επιβαλλόμενες στα επιμέρους κράτη μέλη δεσμεύσεις για μείωση των εκπομπών κατά την περίοδο από το έτος 2030 δεν λαμβάνουν υπόψη τη διαφορετική οικονομική κατάσταση και τις τεχνολογικές και κοινωνικές συνθήκες των κρατών μελών, περιλαμβανομένων των επενδυτικών αναγκών διαφόρων περιφερειών της Ένωσης. Κατά τον καθορισμό των δεσμεύσεων για μείωση των εκπομπών εφαρμόστηκε ενιαία μέθοδος, ανεξάρτητα από τη διαφορετική οικονομική και κοινωνική κατάσταση των επιμέρους κρατών μελών.

Εκτός αυτού, στο μέτρο που καθόρισαν εθνικές δεσμεύσεις των επιμέρους κρατών μελών για μείωση των εκπομπών για το 2030 και εφεξής, τα καθών εθνικά όργανα πιθανόν δεν έλαβαν δεόντως υπόψη τη διασυνοριακή εισροή σημαντικών ποσοτήτων ρύπων σε ορισμένα κράτη μέλη από περιοχές οι οποίες γειτνιάζουν άμεσα με την Ένωση, πράγμα το οποίο ενδέχεται να έχει ως συνέπεια την άνιση μεταχείριση των κρατών μελών που συνορεύουν με τρίτες χώρες σε σχέση με κράτη μέλη τα οποία δεν επηρεάζονται από το πρόβλημα της εισροής ρύπων εκτός της Ένωσης.

(¹) EE L 344, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 17 Μαρτίου 2017 η Ευρωπαϊκή Ένωση, διά του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις 10 Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση T-577/14, Gascogne Sack Deutschland και Gascogne κατά Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Ένωση, διά του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: J. Inghelram και Á. M. Almendros Manzano)

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne, Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το σημείο 1 του διατακτικού της ανααιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως·
- να απορρίψει ως αβάσιμο το πρωτοδικώς υποβληθέν αίτημα της Gascogne Sack Deutschland και της Gascogne περί επιδικάσεως ποσού 187 571 ευρώ για τη ζημία την οποία προβάλλουν ότι υπέστησαν λόγω των πρόσθετων ποσών που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν για τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως, πέραν ενός εulόγου χρονικού διαστήματος·

— να καταδικάσει τις Gascogne Sack Deutschland και Gascogne στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναιρέσεώς της, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους.

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας της αιτιώδους συνάφειας, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης απετέλεσε τη γενεσιουργό αιτία της προβαλλόμενης ζημίας η οποία συνίσταται στην καταβολή εξόδων τραπεζικής εγγυήσεως, ενώ, κατά πάγια νομολογία, η ελεύθερη επιλογή μιας επιχειρήσεως να μην καταβάλει το πρόστιμο κατά την ενώπιον του δικαστή της Ένωσης διαδικασία αποτελεί τη γενεσιουργό αιτία της καταβολής των εξόδων αυτών.

Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας της ζημίας, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε να εφαρμόσει στην προβαλλόμενη υλική ζημία, η οποία άπτεται της καταβολής εξόδων τραπεζικής εγγυήσεως, την ίδια προϋπόθεση με εκείνη που έθεσε όσον αφορά την προβαλλόμενη υλική ζημία, η οποία άπτεται της καταβολής τόκων επί του ποσού του προστίμου, ήτοι ότι οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως όφειλαν να αποδείξουν ότι η οικονομική επιβάρυνση που προκύπτει από την εν λόγω καταβολή τόκων ήταν σημαντικότερη από το πλεονέκτημα που άντλησαν από τη μη καταβολή του προστίμου.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά τον προσδιορισμό της περιόδου επελεύσεως της προβαλλόμενης υλικής ζημίας, καθώς και από έλλειψη αιτιολογίας, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς διευκρινίσεις, ότι η περίοδος επελεύσεως της προβαλλόμενης υλικής ζημίας, η οποία συνίσταται στην καταβολή εξόδων τραπεζικής εγγυήσεως, μπορεί να διαφέρει από την περίοδο κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρχε παράνομη συμπεριφορά η οποία φέρεται ότι προκάλεσε την εν λόγω ζημία.

Αναίρεση που άσκησαν στις 22 Μαρτίου 2017 οι Gascogne Sack Deutschland GmbH και Gascogne S.A. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις 10 Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση T-577/14, Gascogne Sack Deutschland και Gascogne κατά Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne S.A. (εκπρόσωποι: F. Puel και E. Durand, δικηγόροι)

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Ένωση, διά του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει εν μέρει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κοινοποιηθείσα μέσω της εφαρμογής e-Curia στους εκπροσώπους των αναιρεσείουσών στις 16 Ιανουαρίου 2017, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι αναγνώρισε την υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 16ης Νοεμβρίου 2011, *Groupe Gascogne κατά Επιτροπής* (T-72/06) και *Sachsa Verpackung κατά Επιτροπής* (T-79/06) και την ύπαρξη υλικής και μη υλικής ζημίας που υπέστησαν οι αναιρεσείουσες λόγω υπερβάσεως της εύλογης διάρκειας της δίκης, καταδίκασε την Ένωση σε μη προσήκουσα και μη πλήρη αποζημίωση για τις εν λόγω ζημιές·
- να αποφανθεί οριστικώς, δυνάμει της πλήρους δικαιοδοσίας του, επί των οικονομικών αντισταθμίσεων για την υλική και τη μη υλική ζημία που υπέστησαν οι αναιρεσείουσες, σύμφωνα με τα αιτήματα που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες·
- να καταδικάσει την ανααιρεσιβαλλόμενη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναιρέσεώς τους,

Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Gascogne υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αρνούμενο να χορηγήσει αποζημίωση για την υλική ζημία την οποία υπέστη για περίοδο προγενέστερη της 30ης Μαΐου 2011, με την αιτιολογία ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί πέραν των αιτηθέντων (*ultra petita*), υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της αρχής αυτής.

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Gascogne υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αποφασίζοντας να λάβει ως σημείο αναφοράς για τον υπολογισμό της υλικής ζημίας το σημείο που καθορίσθηκε αντιστρόφως από την Gascogne βάσει της υπερβολικής διάρκειας την οποία αυτή εκτίμησε στους 30 μήνες, ενώ το Γενικό Δικαστήριο την εκτίμησε στους 20 μήνες, και αποζημιώνοντας ως εκ τούτου την υλική ζημία την οποία υπέστη η Gascogne για περίοδο 6 μηνών, καίτοι ρητώς έκρινε ότι η προκληθείσα υλική ζημία συνίσταται στην καταβολή εξόδων τραπεζικής εγγυήσεως κατά το χρονικό διάστημα που αντιστοιχεί στην υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης (ήτοι περίοδο 20 μηνών), το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε ρητώς σε αντιφάσεις και δεν επιδίκασε αποζημίωση σύμφωνη με τις κρίσεις του.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Gascogne υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας κανόνες υπολογισμού της υλικής ζημίας διαφορετικούς από αυτούς τους οποίους αρχικώς προέβλεπαν οι αναιρεσείουσες, χωρίς αυτές να έχουν τη δυνατότητα να προβάλουν την άποψή τους επί των συνεπειών του εν λόγω τρόπου υπολογισμού, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι δεν μπορούσε να επιδικάσει αποζημίωση για τη μη υλική ζημία, της οποίας το ποσό εμφανιζόταν, κατ' αναλογία, πολύ υψηλό σε σχέση με το επιβληθέν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρόστιμο, με την αιτιολογία ότι, κατά τη νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση, εν όλω ή εν μέρει, το ποσό του προστίμου λόγω μη τηρήσεως της εύλογης διάρκειας της δίκης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της εν λόγω νομολογίας.

Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, αρνούμενο να κάνει δεκτό το αίτημα αποζημιώσεως για τη μη υλική ζημία την οποία υπέστησαν, με την αιτιολογία ότι, λαμβανομένου υπόψη του ύψους της, τυχόν επιδίκαση του ποσού που είχαν ζητήσει οι αναιρεσείουσες ως αποζημίωση θα ισοδυναμούσε στην πράξη με αμφισβήτηση του ύψους του επιβληθέντος σε αυτές προστίμου, παρά το γεγονός ότι οι διατάξεις των άρθρων 256, παράγραφος 1, και 340, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ σκοπούν ακριβώς στην παροχή της δυνατότητας σε κάθε προσφεύγοντα ζημιωθέντα από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να λάβει αποζημίωση από το Γενικό Δικαστήριο, στήριξε πρακτικής αποτελεσματικότητας και παρέβη τις διατάξεις των άρθρων 256, παράγραφος 1, και 340, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθώς και προσέβαλε το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής.

Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, επιδικάζοντας στις αναιρεσείουσες αποζημίωση 5 000 ευρώ για τη μη υλική ζημία που υπέστησαν, ενώ το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι η αποζημίωση για τη μη υλική ζημία δεν μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση, έστω και εν μέρει, το ποσό του επιβληθέντος από την Επιτροπή προστίμου, και, αφετέρου, ρητώς αναγνώρισε την ύπαρξη μη υλικής ζημίας που υπέστησαν οι αναιρεσείουσες, για την οποία έπρεπε να αποζημιωθούν λαμβανομένης υπόψη «της εκτάσεως της υπερβάσεως της εύλογης διάρκειας» και «της αποτελεσματικότητας της υπό κρίση αγωγής», υπέπεσε σαφώς σε αντιφάσεις.

Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας, χωρίς καμία δικαιολογία συναφώς, ότι, αφενός, η διαπίστωση της υπερβάσεως της εύλογης διάρκειας της δίκης, λαμβανομένων υπόψη του αντικειμένου και της σοβαρότητας της εν λόγω παραβάσεως, αρκεί για την επανόρθωση της προβαλλόμενης προσβολής της φήμης, και ότι, αφετέρου, αποζημίωση 5 000 ευρώ συνιστά προσήκουσα αποζημίωση για τη μη υλική ζημία που υπέστησαν, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως.

ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — El-Qaddafi κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-681/14) ⁽¹⁾

(Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφαλείας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Λιβύης — Δέσμευση κεφαλαίων — Περιορισμοί εισόδου και διελεύσεως στο έδαφος της Ένωσης — Διατήρηση του ονόματος της προσφεύγουσας — Δικαιώματα υπεράσπισης — Υποχρέωση αιτιολόγησης)

(2017/C 151/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Muscat, Ομάν) (εκπρόσωποι: αρχικώς J. Jones, QC, στη συνέχεια S. Bafadhel, barrister)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Σ. Κυριακοπούλου και A. de Elera-San Miguel Hurtado)

Αντικείμενο

Αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως 2014/380/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/137/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη (ΕΕ 2014, L 183, σ. 52), κατά το μέρος που διατηρείται το όνομα της προσφεύγουσας στον κατάλογο των παραρτημάτων I και III της αποφάσεως 2011/137/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη (ΕΕ 2011, L 58, σ. 53), και, αφετέρου, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 689/2014 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2014, για την εφαρμογή του άρθρου 16 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΕ) 204/2011 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη (ΕΕ 2014, L 183, σ. 1), κατά το μέρος που διατηρείται το όνομα της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος II του κανονισμού (ΕΕ) 204/2011 του Συμβουλίου, της 2ας Μαρτίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη (ΕΕ 2011, L 58, σ. 1).

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 2014/380/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/137/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη, κατά το μέρος που διατηρείται το όνομα της Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi στον κατάλογο των παραρτημάτων I και III της αποφάσεως 2011/137/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη.
- 2) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 689/2014 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2014, για την εφαρμογή του άρθρου 16 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΕ) 204/2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη, κατά το μέρος που διατηρείται το όνομα της Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi στον κατάλογο του παραρτήματος II του κανονισμού (ΕΕ) 204/2011 του Συμβουλίου, της 2ας Μαρτίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Λιβύη.
- 3) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 431 της 1.12.2014.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 2017 — Ελλάδα κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-112/15) ⁽¹⁾

[ΕΓΤΠΕ — Τμήμα εγγυήσεων — ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες που αποκλείονται από τη χρηματοδότηση — Κανονισμός (ΕΚ) 1782/2003 — Κανονισμός (ΕΚ) 796/2004 — Καθεστώς στρεμματικών ενισχύσεων — Έννοια των μονίμων βοσκοτόπων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Αναλογικότητα — Δημοσιονομική διόρθωση κατ' αποκοπήν — Αφαίρεση προηγούμενης διορθώσεως]

(2017/C 151/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ελληνική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: αρχικώς Ι. Χαλκιάς, Γ. Κανελλόπουλος, Ε. Λευθεριώτου και Α. Βασιλοπούλου, στη συνέχεια Γ. Κανελλόπουλος, Ε. Λευθεριώτου και Α. Βασιλοπούλου)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: αρχικώς Δ. Τριανταφύλλου και Α. Μαρκουλλή, στη συνέχεια Δ. Τριανταφύλλου)

Αντικείμενο

Αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση της εκτελεστικής αποφάσεως 2014/950/ΕΕ της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, για τον αποκλεισμό ορισμένων δαπανών από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) (ΕΕ 2014, L 369, σ. 71).

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την εκτελεστική απόφαση 2014/950/ΕΕ της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, για τον αποκλεισμό ορισμένων δαπανών από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ), όσον αφορά τα ποσά της διορθώσεως ύψους 5 007 867,36 ευρώ, της μείωσης κατά 2 318 055,75 ευρώ και του δημοσιονομικού αντίκτυπου ύψους 2 689 811,61 ευρώ, προκειμένου περί των δαπανών στις οποίες προέβη η Ελληνική Δημοκρατία στον τομέα της αγροτικής αναπτύξεως ΕΓΤΑΑ — άξονας 2 (2007-2013, μέτρα που συνδέονται με την επιφάνεια), για το φορολογικό έτος 2009, λόγω ελλείψεων του συστήματος αναγνώρισεως αγροτεμαχίων (ΣΑΑ) και των επιτόπιων ελέγχων (δεύτερος πυλώνας, έτος αιτήσεων 2008).
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.
- 3) Η Ελληνική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδα της καθώς και τα έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ C 171 της 26.5.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Deutsche Telekom κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-210/15) ⁽¹⁾

[Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα σχετικά με διαδικασία εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού — Άρνηση προσβάσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον — Διαβούλευση με τρίτους — Διαφάνεια — Παράλειψη εμπρόθεσμης απαντήσεως σε επιβεβαιωτική αίτηση]

(2017/C 151/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Deutsche Telekom AG (Βόννη, Γερμανία) (εκπρόσωποι: Α. Rosenfeld και Ο. Corzilius, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: αρχικά J. Vondung και A. Buchet, στη συνέχεια F. Erlbacher, P. Van Nuffel και A. Dawes)

Αντικείμενο

Προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Φεβρουαρίου 2015 με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας για παροχή προσβάσεως σε έγγραφα που αφορούν διαδικασία σχετικά με κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης με αριθμό αναφοράς COMP/AT.40089 — Deutsche Telekom.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Deutsche Telekom AG στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 270 της 17.8.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (J AND JOY)

(Υπόθεση T-387/15) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης J AND JOY — Προγενέστερο εικονιστικό σήμα joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημάτων — Κριτήρια εκτιμήσεως — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]

(2017/C 151/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: J & Joy SA (Waremmе, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: A. Maqua, C. Pirenne και C. Smits, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: H. O'Neill)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Joy-Sportswear GmbH (Ottensoo, Γερμανία) (εκπρόσωπος: T. Kiphuth, δικηγόρος)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 22ας Απριλίου 2015 (υπόθεση R 1352/2014-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ J & Joy.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την J & Joy SA στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ 381 της 16.11.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (JN JOY)

(Υπόθεση T-388/15) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης JN-JOY — Προγενέστερο εικονιστικό σήμα joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημάτων — Κριτήρια εκτιμήσεως — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]

(2017/C 151/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: J & Joy SA (Waremmе, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: A. Maqua, C. Pirenne και C. Smits, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: H. O'Neill)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Joy-Sportswear GmbH (Ottensoo, Γερμανία) (εκπρόσωπος: T. Kiphuth, δικηγόρος)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 22ας Απριλίου 2015 (υπόθεση R 1353/2014-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ Joy-Sportswear και J & Joy.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την J & Joy SA στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 381 της 16.11.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — J & Joy κατά EUIPO — Joy-Sportswear (J&JOY)

(Υπόθεση T-389/15) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης J&JOY — Προγενέστερο εικονιστικό εθνικό σήμα Joy SPORTSWEAR — Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των προϊόντων — Ομοιότητα των σημείων — Κριτήρια αξιολόγησης — Σύνθετο σήμα — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009]

(2017/C 151/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: J & Joy SA (Waremmе, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: A. Maqua, C. Pirenne και C. Smits, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: H. O'Neill)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Joy-Sportswear GmbH (Ottensoo, Γερμανία) (εκπρόσωπος: T. Kiphuth, δικηγόρος)

Αντικείμενο

Προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 22ας Απριλίου 2015 (υπόθεση R 1355/2014-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ Joy-Sportswear και J & Joy.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την J & Joy SA στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 381 της 16.11.2015.

**Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής
(Υπόθεση T-501/15) ⁽¹⁾**

[ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες αποκλειόμενες από τη χρηματοδότηση — Ολοκληρωμένο σύστημα διαχειρίσεως και ελέγχου — Μείωση ή αποκλεισμός από τις ενισχύσεις σε περίπτωση μη συμμορφώσεως με τους κανόνες πολλαπλής συμμορφώσεως — Μη συμμόρφωση ή σσωνος σημασίας — Άρθρο 24, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 73/2009 — Άρθρο 71, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1122/2009 — Βάρος αποδείξεως — Ερμηνεία του παραρτήματος II του κανονισμού (ΕΚ) 73/2009]

(2017/C 151/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: M. Bulterman, B. Koorman και H. Stergiou)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: H. Kranenborg και Δ. Τριανταφύλλου)

Παρεμβαίνουν υπέρ του προσφεύγοντος: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: αρχικώς C. Brodie, στη συνέχεια J. Kraehling, και τέλος J. Kraehling και G. Brown)

Αντικείμενο

Προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της εκτελεστικής αποφάσεως (ΕΕ) 2015/1119 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 2015, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) (ΕΕ 2015, L 182, σ. 39), κατά το μέρος που αφορά τις δαπάνες τις οποίες πραγματοποίησε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.
- 3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

⁽¹⁾ EE C 346 της 19.10.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Regent University κατά EUIPO — Regent's College (REGENT UNIVERSITY)

(Υπόθεση T-538/15) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης REGENT UNIVERSITY — Προγενέστερο εικονιστικό εθνικό σήμα REGENT'S COLLEGE — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]

(2017/C 151/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Regent University (Virginia Beach, Virginie, Ηνωμένες Πολιτείες) (εκπρόσωποι: E. Himsworth, QC, και D. Wilkinson, solicitor)

Καθού: Γραφείο διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: S. Bonne)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Regent's College (Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο) (εκπρόσωπος: S. Malynicz, QC)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 6ης Ιουλίου 2015 (υπόθεση R 1859/2014-2), σχετικά με διαδικασία ακυρότητας μεταξύ Regent's College και Regent University.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Regent University στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 371 της 9.11.2015.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2017 — Alcohol Countermeasure Systems (International) κατά EUIPO — Lion Laboratories (ALCOLOCK)

(Υπόθεση T-638/15) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ALCOLOCK — Λεκτικό σήμα του Ηνωμένου Βασιλείου ALCOLOCK — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009 — Ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος]

(2017/C 151/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc. (Τορόντο, Καναδάς) (εκπρόσωποι: E. Baud και P. Marchiset, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: S. Hanne)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Lion Laboratories Ltd (Barry, Ηνωμένο Βασίλειο)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 11ης Αυγούστου 2015 (υπόθεση R 1323/2014-1), σχετικά με διαδικασία ακυρότητας μεταξύ Lion και Alcohol Countermeasure Systems (International).

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc. στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 16 της 18.1.2016.

**Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2017 — Πορτογαλία κατά Επιτροπής
(Υπόθεση T-733/15) ⁽¹⁾**

(Μη εκτέλεση αποφάσεως του Δικαστηρίου που διαπιστώνει παράβαση κράτους — Χρηματική ποινή — Απόφαση περί εκκαθαρίσεως χρηματικής ποινής — Κατάργηση του επίμαχου εθνικού μέτρου — Ημερομηνία άρσεως της παραβάσεως)

(2017/C 151/43)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Πορτογαλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: L. Inez Fernandes και M. Figueiredo, επικουρούμενοι από τον L. Silva Morgais, δικηγόρο)

Καθή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Nicolae και P. Costa de Oliveira)

Αντικείμενο

Αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση της αποφάσεως Ares(2015)4178538 της Επιτροπής, της 8ης Οκτωβρίου 2015, με την οποία ζητήθηκε από την Πορτογαλική Δημοκρατία η καταβολή ποσού 580 000 ευρώ, που αντιστοιχεί στη χρηματική ποινή που εκκαθαρίστηκε, για το χρονικό διάστημα από 25ης Ιουνίου έως την 21η Αυγούστου 2014, σε εκτέλεση στις αποφάσεως της 25ης Ιουνίου 2014, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (C-76/13, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2029).

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 68 της 22.2.2016.

**Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Απριλίου 2017 — Γερμανία κατά Επιτροπής
(Υπόθεση T-28/16) ⁽¹⁾**

(ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες αποκλειόμενες από τη χρηματοδότηση — Αγροτική ανάπτυξη — Αναδάσμοι και ανακαινίσεις χωριών — Κριτήρια επιλογής των πράξεων — Αρχή της καλόπιστης συνεργασίας — Επικουρικότητα — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Αναλογικότητα — Υποχρέωση αιτιολογήσεως)

(2017/C 151/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: αρχικώς T. Henze και A. Lippstreu, στη συνέχεια T. Henze και D. Klebs)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: J. Aquilina και B. Eggers)

Αντικείμενο

Προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση του άρθρου 1 και του παραρτήματος της εκτελεστικής απόφασης (ΕΕ) 2015/2098 της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 2015, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) (ΕΕ 2015, L 303, σ. 35), καθόσον αποκλείουν τις πληρωμές που πραγματοποίησε στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) ο αρμόδιος οργανισμός πληρωμών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας συνολικού ύψους 7 719 920,30 ευρώ.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 98 της 14.3.2016.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 2017 — Apax Partners UK κατά EUIPO — Apax Partners Midmarket (APAX PARTNERS)

(Υπόθεση T-209/16) (¹)

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ακυρότητας — Αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης APAX PARTNERS — Προγενέστερο λεκτικό διεθνές σήμα APAX — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των υπηρεσιών — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009]

(2017/C 151/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Apax Partners UK Ltd (Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο) (εκπρόσωποι: D. Rose και J. Warner, solicitors)

Καθού: Γραφείο διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: J. Ivanauskas)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Apax Partners Midmarket (Παρίσι, Γαλλία) (εκπρόσωπος: C. Joly, δικηγόρος)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της απόφασης του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 17ης Φεβρουαρίου 2016 (υπόθεση R 1611/2014-2), σχετικά με διαδικασία ακυρότητας μεταξύ Apax Partners Midmarket και Apax Partners UK.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Apax Partners UK Ltd στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των αναγκαίων εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Apax Partners Midmarket, στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου διανοητικής ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO).

(¹) ΕΕ C 232 της 27.6.2016.

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Απριλίου 2017 — COP κατά EUIPO — Conexa (AMPHIBIAN)

(Υπόθεση T-215/16) ⁽¹⁾

[Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας — Επέκταση της προστασίας διεθνούς καταχωρίσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Εικονιστικό σήμα AMPHIBIAN — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Διακριτικός χαρακτήρας — Έλλειψη περιγραφικού χαρακτήρα — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009]

(2017/C 151/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Cop Vertriebs-GmbH (Aresing, Γερμανία) (εκπρόσωπος: H. Hofmann, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Διοικητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

Έτερος διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου: Conexa LLC (Dover, Delaware, Ηνωμένες Πολιτείες) (εκπρόσωπος: H. Twelmeier, δικηγόρος)

Αντικείμενο

Προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 7ης Μαρτίου 2016 (υπόθεση R 1984/2015-4), σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ των Cop και Conexa.

Διατακτικό

Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Cop Vertriebs-GmbH στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 251 της 11.7.2016.

Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2017 — Proximus κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-117/17)

(2017/C 151/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Proximus SA/NV (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: B. Schutyser, δικηγόρος)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 23 Δεκεμβρίου 2016 και με την οποία η εκτέλεση της συμβάσεως ανατέθηκε σε άλλον υποψήφιο και όχι την προσφεύγουσα·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, συγκεκριμένα δε ότι η μεθοδολογία που εφαρμόστηκε προκειμένου να αξιολογηθεί η τιμή των προσφορών δεν καθιστά δυνατή την επιλογή της πλέον συμφέρουσας από οικονομικής απόψεως προσφοράς, όπως επιτάσσει το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

**Αγωγή της 22ας Φεβρουαρίου 2017 — Ένωση Συνταξιούχων Ταμείου Ασφαλίσεων Μηχανικών και
Εργοληπτών Δημοσίων Έργων κατά ΕΚΤ**

(Υπόθεση T-124/17)

(2017/C 151/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγουσα: Ένωση Συνταξιούχων Ταμείου Ασφαλίσεων Μηχανικών και Εργοληπτών Δημοσίων Έργων (Αθήνα, Ελλάδα)
(εκπρόσωπος: Π. Μηλιαράκης, δικηγόρος)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα

Αιτήματα της ενάγουσας

Η ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να γίνει δεκτή η παρούσα αγωγή·
- να καταδικασθεί η εναγόμενη Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) να καταβάλει για λογαριασμό του τομέα-κλάδου ΤΣΜΕΔΕ στον υφιστάμενο σήμερα ασφαλιστικό φορέα ΕΦΚΑ το ποσό: α) των 1 606 539 086,28 ευρώ στην ονομαστική αξία που αφορούσε κοινό κεφάλαιο του τέως ΕΤΑΑ και β) στο ποσό των 84 285 086,36 ευρώ που αφορούσε στα ομόλογα, νομιμοτόκως από την κατάθεση της παρούσας αγωγής μας έως την εξόφληση (επικουρικός δε να καταδικασθεί η ΕΚΤ στο όποιο ποσό αποζημίωσης αναδείξει η αιτούμενη πραγματογνωμοσύνη)·
- να διεξαχθεί σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου πραγματογνωμοσύνη για την εξακρίβωση του ακριβούς ποσού της επελθούσας ζημίας των μελών της ενάγουσας και πάντως του τομέα-κλάδου του ΤΣΜΕΔΕ του τέως ΕΤΑΑ και ήδη ΕΦΚΑ·
- να διαταχθεί η εναγόμενη να προσκομίσει-εμφανίσει την από 15 Φεβρουαρίου 2012 συμφωνία της με την Ελληνική Δημοκρατία· και
- να καταδικασθεί η εναγόμενη ΕΚΤ σε δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αγωγής η προσφεύγουσα ενάγουσα προβάλλει ότι:

1. Με την ασκηθείσα αγωγή υποστηρίζεται η εξωσυμβατική ευθύνη της ΕΚΤ καθόσον σε Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης, ήτοι δημοσιονομικού θεσμού, δεν έλαβε χώρα Private Sector Involvement (PSI), αλλά Official Sector Involvement (OSI).
2. Με την ασκηθείσα αγωγή αναδεικνύεται η σχέση της Τράπεζας της Ελλάδος ως μέλους του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών (ΕΣΚΤ) με την ΕΚΤ και συνεπώς ο αιτιώδης σύνδεσμος που αφορά στη διαχείριση του OSI από την Τράπεζα της Ελλάδος και στη δια παραλείψεως ευθύνη της ΕΚΤ να επιτρέψει τη διενέργεια OSI από μέλος του ΕΣΚΤ. Επίσης με την ασκηθείσα αγωγή αναδεικνύεται η ευθύνη της ΕΚΤ για τη λειτουργία των Collective Action Clauses -CACs σε βάρος των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης.
3. Με την ασκηθείσα αγωγή υποστηρίζεται ότι υφίσταται εξωσυμβατική ευθύνη της ΕΚΤ, καθόσον δια παραλείψεως δεν ακύρωσε εγκαίρως και πάντως από την 21η Ιουλίου 2011 (επικουρικός δε από την 26η Οκτωβρίου 2011), την από 06 Μαΐου 2010 πράξη της (ΕΚΤ 2010/3 -2010/268/ΕΕ), με την οποία εγγυήθηκε και μάλιστα «ανεξάρτητα από εξωτερικές αξιολογήσεις πιστοληπτικής ικανότητας» (εννοείται των εκτιμητικών Οίκων Standard & Poor's, Fitch και Moody's) το κύρος των ελληνικών ομολόγων. Με δραματική δε καθυστέρηση η ΕΚΤ ήτοι την 27 Φεβρουαρίου 2012 ακύρωσε την πράξη της 6ης Μαΐου 2010, με την πράξη της (ΕΚΤ) 2012/133/ΕΕ. Συνεπώς επί μεγάλο χρονικό διάστημα εμπέδωσε δια παραλείψεως τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στα ελληνικά ομόλογα.
4. Με την ασκηθείσα αγωγή αναδεικνύεται ότι με επίκληση του OSI, η ΕΚΤ εξαιρέθηκε από την αναδιάρθρωση του ελληνικού δημοσίου χρέους, όπως εξαιρέθηκαν με παρέμβασή της και οι Εθνικές Κεντρικές Τράπεζες. Η εξαίρεση όμως αυτή παραβιάζει την Αρχή της Ισότητας.

5. Με την ασκηθείσα αγωγή υποστηρίζεται ότι δεν είναι δυνατόν κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ιδιαιτέρως της Ευρωζώνης, να προβαίνει αυτοβούλως μέσω της εσωτερικής έννομης τάξης (Κοινοβούλιο-Υπουργικό Συμβούλιο –Υπουργικές Αποφάσεις) σε μονομερή αναδιάρθρωση του δημοσίου χρέους, χωρίς την έγκριση ή δια παραλείψεως συγκατάθεση της ΕΚΤ, άλλως υφίσταται δημοσιονομικό χάος. Στην επίδικη περίπτωση υφίσταται δια παραλείψεως συγκατάθεση της ΕΚΤ και ως εκ τούτου συντρέχει η εξωσυμβατική ευθύνη αυτής σε ζημία ποσοστού 53,5 %, επιτέδου δηλαδή που θίγει τον πυρήνα του περιουσιακού δικαιώματος. Αναδεικνύονται δε ο αιτιώδης σύνδεσμος της δια παραλείψεως ευθύνης της ΕΚΤ για την επίδικη ζημία, η υπαιτιότητα των Οργάνων αυτής και η εξωσυμβατική αυτής ευθύνης.

Προσφυγή της 11ης Μαρτίου 2017 — Le Pen κατά Κοινοβουλίου

(Υπόθεση T-161/17)

(2017/C 151/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Γαλλία) (εκπρόσωποι: M. Ceccaldi και J.-P. Le Moigne, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 6ης Ιανουαρίου 2017, η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν των άρθρων 33, 43, 62, 67, 68 της αποφάσεως 2009/C 159/01 του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, «σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», όπως έχει τροποποιηθεί, και με την οποία διαπιστώνεται οφειλή της προσφεύγουσας ύψους 41 554 ευρώ λόγω ποσών που της καταβλήθηκαν αχρεωστήτως στο πλαίσιο της βουλευτικής επικουρίας, αιτιολογείται η απαίτηση εισπράξεώς της και διατάσσεται ο αρμόδιος διατάκτης να προβεί, σε συνεργασία με τον υπόλογο του θεσμικού οργάνου, στην ανάκτηση του ποσού αυτού βάσει του άρθρου 68 των μέτρων εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των άρθρων 66, 78, 79 και 80 του δημοσιονομικού κανονισμού·
- να ακυρώσει το αριθ. 2017-22 χρεωστικό σημείωμα, της 11ης Ιανουαρίου 2017, με το οποίο γνωστοποιείται στην προσφεύγουσα η βεβαίωση οφειλής της ύψους 41 554 ευρώ, κατόπιν αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα της 6ης Ιανουαρίου 2017, περί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών λόγω βουλευτικής επικουρίας, κατά το άρθρο 68 των μέτρων εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και τα άρθρα 78, 79 και 80 του δημοσιονομικού κανονισμού·
- να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων·
- να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταβάλει στη Marine Le Pen, σε απόδοση των δυναμένων να ζητηθούν εξόδων, το ποσό των 50 000 ευρώ.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους.

1. Ο πρώτος λόγος αντλείται από πλημμέλειες απόρριπτες της εξωτερικής νομιμότητας των προσβαλλομένων πράξεων. Ο λόγος αυτός αναλύεται σε πέντε σκέλη.
 - Με το πρώτο σκέλος προβάλλεται ότι η αρμοδιότητα για την έκδοση δημοσιονομικών αποφάσεων που αφορούν τους βουλευτές ανήκει στο Προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και όχι στον Γενικό Γραμματέα.
 - Με το δεύτερο σκέλος προβάλλεται ότι το Προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν δύναται να μεταβάλει τον χαρακτήρα και το εύρος της αρμοδιότητάς του. Ο Γενικός Γραμματέας, όμως, δεν δύναται να επικαλεσθεί καμία τακτική ανάθεση αρμοδιοτήτων εκ μέρους του Προέδρου του Προεδρείου του Κοινοβουλίου, βάσει της οποίας εξουσιοδοτείται να εκδίδει και να κοινοποιεί τις προσβαλλόμενες πράξεις όσον αφορά δημοσιονομικά ζητήματα που αφορούν βουλευτές.
 - Με το τρίτο σκέλος προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις στερούνται επαρκούς αιτιολογίας και καταδεικνύουν αυθαίρετο χαρακτήρα.
 - Το τέταρτο σκέλος αντλείται από παράβαση ουσιώδους τύπου.

- Το πέμπτο σκέλος αντλείται από το ότι ο φάκελος της υποθέσεως δεν εξετάστηκε προσωπικά από τον Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- 2. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πλημμέλειες απόμεινες της εσωτερικής νομιμότητας των προσβαλλομένων πράξεων. Ο λόγος αυτός αναλύεται σε έξι σκέλη.
 - Το πρώτο σκέλος αντλείται από παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.
 - Το δεύτερο σκέλος αντλείται από το ότι τα προσαπτόμενα πραγματικά περιστατικά προς στήριξη των προσβαλλομένων πράξεων είναι ανύπαρκτα
 - Με το τρίτο σκέλος προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις ενέχουν κατάχρηση εξουσίας.
 - Με το τέταρτο σκέλος προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις ενέχουν κατάχρηση της διαδικασίας.
 - Το πέμπτο σκέλος αντλείται από το ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις ενέχουν δυσμενή διάκριση, υφίσταται δε *fumus persecutionis*.
 - Το έκτο σκέλος αντλείται από έλλειψη ανεξαρτησίας της OLAF.

Αγωγή της 8ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-166/17)

(2017/C 151/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγον: Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ) (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα) (εκπρόσωποι: Β. Χριστιανός και Σ. Παλιού, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ενάγοντος

Το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι η απαίτηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ΕΚΕΤΑ να επιστρέψει ποσό 197 799,52 ευρώ εκ της επιχορήγησης που έχει λάβει για το έργο SENSATION, όπως η απαίτηση αυτή αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. 3241615291/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμα, είναι αβάσιμη κατά το ποσό των 191 039,55 ευρώ·
- να αναγνωριστεί ότι το ποσό των 191 039,55 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· και
- να καταδικασθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Με την προκειμένη αγωγή, το Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (στο εξής, «ΕΚΕΤΑ») αμφισβητεί τις απαιτήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπ' αριθμόν 3241615291/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμά της, σε σχέση με την εκτέλεση του έργου SENSATION. Με το χρεωστικό αυτό σημείωμα, η Επιτροπή διατύπωσε απαίτησή της να επιστρέψει το ΕΚΕΤΑ μέρος της επιχορήγησης που έλαβε για το έργο SENSATION, ποσού 197 799,52 ευρώ. Η απαίτηση αυτή προήλθε κατόπιν διενέργειας επιτόπιου ελέγχου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις εγκαταστάσεις του ενάγοντος.
2. Στο πλαίσιο αυτό, το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, να αναγνωρίσει ότι εκ του ανωτέρω ποσού του χρεωστικού σημειώματος, ποσό 191 039,55 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Επιτροπή.
3. Το ΕΚΕΤΑ υποστηρίζει ότι το ανωτέρω ποσό των 191 039,55 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες προσωπικού, δαπάνες υπεργολαβίας και έμμεσες δαπάνες, τις οποίες η Επιτροπή παρανόμως απέρριψε ως μη επιλέξιμες. Η επιλεξιμότητα των δαπανών του ενάγοντος επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία που προσκόμισε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τον επιτόπιο έλεγχο και με μεταγενέστερη αλληλογραφία και προσκομίζει και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Προσφυγή της 16ης Μαρτίου 2017 — CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-168/17)**

(2017/C 151/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH (Βιέννη, Αυστρία) (εκπρόσωπος: A. Schuster, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να κάνει δεκτή την προσφυγή ακυρώσεως και να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την υπό κρίση προσφυγή η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C (2017) 249 τελικό της Επιτροπής, της 13ης Ιανουαρίου 2017, σχετικά με την επιβεβαιωτική αίτηση της προσφεύγουσας για πρόσβαση σε έγγραφα κατά τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 ⁽¹⁾.

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως.

1. Πρώτος λόγος ακυρώσεως: Παράβαση ουσιώδους τύπου, ιδίως έλλειψη αιτιολογίας
2. Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση του δικαιού των Συνθηκών

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι θεσπίζουσες εξαιρέσεις διατάξεις του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 που εφάρμοσε η Επιτροπή στερούνται νομιμότητας, λόγω αντιθέσεώς τους προς υπέρτερης ισχύος πρωτογενές δικαίο, ιδίως προς τα άρθρα 42 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πέραν αυτού, και στο δικαίο της Ένωσης ισχύει η αρχή της υπεροχής του υπέρτερης ισχύος πρωτογενούς δικαίου έναντι του αντίθετου προς αυτό παραγώγου δικαίου, και συνεπώς η Επιτροπή όφειλε, και για τον λόγο αυτό, να μην εφαρμόσει τις θεσπίζουσες εξαιρέσεις διατάξεις του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).

Προσφυγή της 17ης Μαρτίου 2017 — Pethke κατά EUIPO**(Υπόθεση T-169/17)**

(2017/C 151/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγων- ενάγων: Ralph Pethke (Αλικάντε, Ισπανία) (εκπρόσωπος: H. Tettenborn, δικηγόρος)

Καθού — εναγόμενο: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο προσφεύγων — ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση PERS-AFFECT-16-134 της 17ης Οκτωβρίου 2016, με την οποία ο προσφεύγων — ενάγων τοποθετήθηκε, με ισχύ από τις 17 Οκτωβρίου 2016, από τη θέση του διευθυντή του κεντρικού τμήματος των κύριων δραστηριοτήτων σε θέση του κέντρου εποπτείας και υποβιβάστηκε ως διοικητικός υπάλληλος·

- να του επιδικάσει αποζημίωση για την υλική ζημία και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη λόγω της παρανομίας· καθώς και
- να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής — αγωγής του, ο προσφεύγων — ενάγων προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως.

1. Πρώτος λόγος ακυρώσεως: Παράβαση διατάξεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) που αφορούν την πειθαρχική διαδικασία

Ο προσφεύγων — ενάγων υποστηρίζει ότι ο υποβιβασμός του από τη θέση του διευθυντή κεντρικού τμήματος σε θέση διοικητικού υπαλλήλου χωρίς προοπτική σταδιοδρομίας δεν συνιστά νόμιμη τοποθέτηση σε νέα θέση, αλλά υποβιβασμό με χαρακτήρα κυρώσεως, ο οποίος, ελλείψει άλλης νομίμου βάσεως, θα προϋπέθετε τη διεξαγωγή πειθαρχικής διαδικασίας. Με τις ενέργειές του, το καθού — εναγόμενο παρέβη, συνεπώς, τις προβλεπόμενες στο άρθρο 86 και στο παράρτημα IX του ΚΥΚ διατάξεις.

2. Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: Παράνομη τοποθέτηση σε νέα θέση/Κατάχρηση εξουσίας

Ο προσφεύγων — ενάγων υποστηρίζει ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις νόμιμης τοποθετήσεως σε νέα θέση. Συγκεκριμένα, ο υποβιβασμός και η τοποθέτηση του προσφεύγοντος — ενάγοντος σε νέα θέση δεν εξυπηρετούν το συμφέρον της υπηρεσίας, οι διάφοροι (μεταβαλλόμενοι) λόγοι που προβλήθηκαν για την τοποθέτηση του προσφεύγοντος — ενάγοντος σε νέα θέση υποδηλώνουν κατάχρηση εξουσίας και, επίσης, δεν τηρήθηκε η απαιτούμενη για μια νόμιμη τοποθέτηση σε νέα θέση επιταγή της ισοδυναμίας.

3. Τρίτος λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως της αυθαιρεσίας και της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω του φύλου του προσφεύγοντος — ενάγοντος

Με τον λόγο αυτό ο προσφεύγων — ενάγων υποστηρίζει ότι ο υποβιβασμός και η τοποθέτησή του σε νέα θέση, προκειμένου να αυξηθεί το ποσοστό των γυναικών που κατέχουν διευθυντικές θέσεις, συνιστά έμμεση διάκριση λόγω του φύλου του.

4. Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

Ο προσφεύγων — ενάγων προβάλλει την αιτίαση ότι η έχουσα τον χαρακτήρα κυρώσεως τοποθέτησή του σε νέα θέση συνιστά μέτρο που παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας στο πλαίσιο της εσωτερικής αναδιοργανώσεως του EUIPO.

5. Πέμπτος λόγος ακυρώσεως: Προσβολή του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση και παράβαση του καθήκοντος μέριμνας — Προσβολή της σωματικής και ψυχικής ακεραιότητας του προσφεύγοντος — ενάγοντος — Ηθική παρενόχληση

Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων — ενάγων υποστηρίζει ότι η «απότομη» τοποθέτησή του σε νέα θέση συνιστά προσβολή της σωματικής και ψυχικής του ακεραιότητας και παραβιάζει κάθε έννοια χρηστής διοικήσεως.

Ο προσφεύγων — ενάγων έχει αξίωση αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας και χρηματικής ικανοποίησε της ηθικής βλάβης που του προκάλεσαν οι ενέργειες και οι παραλείψεις του EUIPO.

Αγωγή της 15ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-177/17)

(2017/C 151/53)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγων: Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ) (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα) (εκπρόσωποι: Β. Χριστιανός και Σ. Παλιού, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ενάγοντος

Το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωρισθεί ότι η απαίτηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ΕΚΕΤΑ να επιστρέψει ποσό 211 185,95 ευρώ εκ της επιχορήγησης που έχει λάβει για το έργο ASK-IT, όπως η απαίτηση αυτή αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. 3241615292/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμα, είναι αβάσιμη κατά το ποσό των 143 910,77 ευρώ·
- να αναγνωρισθεί ότι το ποσό των 143 910,77 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· και
- να καταδικασθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Με την προκειμένη αγωγή, το Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (στο εξής, «ΕΚΕΤΑ») αμφισβητεί τις απαιτήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπ' αριθμόν 3241615292/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμά της, σε σχέση με την εκτέλεση του έργου ASK-IT. Με το χρεωστικό αυτό σημείωμα, η Επιτροπή διατύπωσε απαίτησή της να επιστρέψει το ΕΚΕΤΑ μέρος της επιχορήγησης που έλαβε για το έργο ASK-IT, ποσού 211 185,95 ευρώ. Η απαίτηση αυτή προήλθε κατόπιν διενέργειας επιτόπιου ελέγχου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις εγκαταστάσεις του ενάγοντος.
2. Στο πλαίσιο αυτό, το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, να αναγνωρίσει ότι εκ του ανωτέρω ποσού του χρεωστικού σημειώματος, ποσό 143 910,77 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Επιτροπή.
3. Το ΕΚΕΤΑ υποστηρίζει ότι το ανωτέρω ποσό των 143 910,77 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες προσωπικού, δαπάνες υπεργολαβίας και έμμεσες δαπάνες, τις οποίες η Επιτροπή παρανόμως απέρριψε ως μη επιλέξιμες. Η επιλεξιμότητα των δαπανών του ενάγοντος επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία που προσκόμισε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τον επιτόπιο έλεγχο και με μεταγενέστερη αλληλογραφία και προσκομίζει και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2017 — Menta y Limón Decoración κατά EUIPO — Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (απεικόνιση άνδρα με τοπική φορεσία)

(Υπόθεση T-183/17)

(2017/C 151/54)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Menta y Limón Decoración, SL (Argame, Ισπανία) (εκπρόσωπος: E. Estella Garbayo, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (Santa Cruz de La Palma, Ισπανία)

Στοιχεία σχετικά με τη διαδικασία ενώπιον του EUIPO

Δικαιούχος του επίδικου σήματος: Η αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών

Επίδικο σήμα: Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απεικόνιση άνδρα με τοπική φορεσία) — Υπ' αριθ. 10 822 013 σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Διαδικασία ενώπιον του EUIPO: Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας

Προσβαλλόμενη απόφαση: Απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 9ης Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση R 510/2015-4

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

- να επικυρώσει την από 28 Ιανουαρίου 2015 πρωτόδικη απόφαση του τμήματος ακυρώσεως του ΕUIPO, με την οποία απορρίφθηκε στο σύνολό της η καταχώριση του υπ' αριθ. 10 822 013 κοινοτικού σήματος, την οποία είχε ζητήσει το Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma.
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, καθώς και στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον των τμημάτων προσφυγών και ακυρώσεως.

Προβαλλόμενος λόγος

- Παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 207/2009.

Αγωγή της 20ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-189/17)

(2017/C 151/55)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγον: Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ) (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα) (εκπρόσωποι: Β. Χριστιανός και Σ. Παλιού, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ενάγοντος

Το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι η απαίτηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ΕΚΕΤΑ να επιστρέψει ποσό 64 720,19 ευρώ εκ της επιχορήγησης που έχει λάβει για το έργο HUMABIO, όπως η απαίτηση αυτή αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. 3241615288/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμα, είναι αβάσιμη κατά το ποσό των 27 830,27 ευρώ·
- να αναγνωριστεί ότι το ποσό των 27 830,27 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· και
- να καταδικασθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Με την προκειμένη αγωγή, το Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (στο εξής, «ΕΚΕΤΑ») αμφισβητεί τις απαιτήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπ' αριθμόν 3241615288/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμά της, σε σχέση με την εκτέλεση του έργου HUMABIO. Με το χρεωστικό αυτό σημείωμα, η Επιτροπή διατύπωσε απαίτησή της να επιστρέψει το ΕΚΕΤΑ μέρος της επιχορήγησης που έλαβε για το έργο HUMABIO, ποσού 64 720,19 ευρώ. Η απαίτηση αυτή προήλθε κατόπιν διενέργειας επιτόπιου ελέγχου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις εγκαταστάσεις του ενάγοντος.
2. Στο πλαίσιο αυτό, το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, να αναγνωρίσει ότι εκ του ανωτέρω ποσού του χρεωστικού σημειώματος, ποσό 27 830,27 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Επιτροπή.
3. Το ΕΚΕΤΑ υποστηρίζει ότι το ανωτέρω ποσό των 27 830,27 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες προσωπικού και έμμεσες δαπάνες, τις οποίες η Επιτροπή παρανόμως απέρριψε ως μη επιλέξιμες. Η επιλεξιμότητα των δαπανών του ενάγοντος επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία που προσκόμισε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τον επιτόπιο έλεγχο και με μεταγενέστερη αλληλογραφία και προσκομίζει και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Αγωγή της 22ας Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-190/17)**

(2017/C 151/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγον: Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ) (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα) (εκπρόσωποι: Β. Χριστιανός και Σ. Παλιού, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ενάγοντος

Το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι η απαίτηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ΕΚΕΤΑ να επιστρέψει ποσό 172 992,15 ευρώ εκ της επιχορήγησης που έχει λάβει για το έργο CATER, όπως η απαίτηση αυτή αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. 3241615289/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμα, είναι αβάσιμη κατά το ποσό των 112 737,15 ευρώ·
- να αναγνωριστεί ότι το ποσό των 112 737,15 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· και
- να καταδικασθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Με την προκειμένη αγωγή, το Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (στο εξής, «ΕΚΕΤΑ») αμφισβητεί τις απαιτήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπ' αριθμόν 3241615289/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμά της, σε σχέση με την εκτέλεση του έργου CATER. Με το χρεωστικό αυτό σημείωμα, η Επιτροπή διατύπωσε απαίτησή της να επιστρέψει το ΕΚΕΤΑ μέρος της επιχορήγησης που έλαβε για το έργο CATER, ποσού 172 992,15 ευρώ. Η απαίτηση αυτή προήλθε κατόπιν διενέργειας επιτόπιου ελέγχου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις εγκαταστάσεις του ενάγοντος.
2. Στο πλαίσιο αυτό, το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, να αναγνωρίσει ότι εκ του ανωτέρω ποσού του χρεωστικού σημειώματος, ποσό 112 737,15 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Επιτροπή.
3. Το ΕΚΕΤΑ υποστηρίζει ότι το ανωτέρω ποσό των 112 737,15 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες προσωπικού και έμμεσες δαπάνες, τις οποίες η Επιτροπή παρανόμως απέρριψε ως μη επιλέξιμες. Η επιλεξιμότητα των δαπανών του ενάγοντος επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία που προσκόμισε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τον επιτόπιο έλεγχο και με μεταγενέστερη αλληλογραφία και προσκομίζει και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Προσφυγή της 27ης Μαρτίου 2017 — CeramTec κατά EUIPO — C5 Medical Werks (απόχρωση του ροζ)**(Υπόθεση T-195/17)**

(2017/C 151/57)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: CeramTec (Plochingen, Γερμανία) (εκπρόσωποι: A. Renck και E. Nicolás Gómez, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: C5 Medical Werks (Grand Junction, Κολοράντο, Ηνωμένες Πολιτείες)

Στοιχεία σχετικά με τη διαδικασία ενώπιον του EUIPO

Δικαιούχος του επίδικου σήματος: Η προσφεύγουσα

Επίδικο σήμα: Έγχρωμο εικονιστικό σήμα ροζ χρώματος — Υπ' αριθ. 10 214 195 σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Διαδικασία ενώπιον του EUIPO: Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας

Προσβαλλόμενη απόφαση: Απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 15ης Φεβρουαρίου 2017 στην υπόθεση R 930/2016-4

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα το EUIPO και την αντίδικο ενώπιον του τμήματος προσφυγών, σε περίπτωση που αυτή παρέμβει.

Προβαλλόμενος λόγος

- Παράβαση των άρθρων 59 και 83 του κανονισμού 207/2009.

Προσφυγή της 27ης Μαρτίου 2017 — Naftogaz of Ukraine κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-196/17)

(2017/C 151/58)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: NJSC Naftogaz of Ukraine (Κίεβο, Ουκρανία) (εκπρόσωποι: D. Mjaaland, A. Haga, P. Grzejszczak και M. Krakowiak, δικηγόροι)

Καθή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2016) 6950 της 28ης Οκτωβρίου 2016, σχετικά με την επανεξέταση της εξαιρέσεως της Ostseepipeline-Anbindungsleitung από τις απαιτήσεις περί προσβάσεως τρίτων και ελέγχου των τιμολογίων λιανικής, η οποία χορηγήθηκε δυνάμει της οδηγίας 2003/55/EK· και
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους.

1. Πρώτος λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η απόφαση της Επιτροπής του 2016 είναι άκυρη λόγω αναρμοδιότητας
 - Το άρθρο 36, παράγραφος 9, της οδηγίας 2009/73/EK δεν παρέχει στην Επιτροπή την αρμοδιότητα να εγκρίνει απόφαση ρυθμιστικής αρχής με την οποία τροποποιείται εξαίρεση χορηγηθείσα βάσει του άρθρου 36, παράγραφος 1, την οποία η Επιτροπή είχε προηγουμένως εγκρίνει.
 - Επικουρικώς, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η Επιτροπή έχει την αρμοδιότητα να εγκρίνει την εν λόγω απόφαση, η οικεία αρμοδιότητα συντρέχει σε περιορισμένες μόνον περιπτώσεις, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση ουσιώδους μεταβολής των συνθηκών κατά το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία εκδόσεως της προηγούμενης εγκριτικής αποφάσεως. Ειδάλλως, υπονομεύεται η αρχή της ασφάλειας δικαίου. Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, η Επιτροπή δεν νομιμοποιείτο να προβεί στην έκδοση της επίδικης αποφάσεως.

2. Δεύτερος λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 36, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/73/EK

- Επικουρικός, εάν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ήταν κατ' αρχήν αρμόδια να προβεί στην έκδοση της εν θέματι αποφάσεως, τούτο θα μπορούσε να συμβεί νομίμως μόνον εφόσον πληρούνταν τα κριτήρια που θέτει το άρθρο 36, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/73/EK.
- Η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 36, παράγραφος 1, στοιχείο α'. Η απόφαση δεν θα ενισχύσει ούτε τον ανταγωνισμό στον τομέα της προμήθειας φυσικού αερίου ούτε την ασφάλεια του εφοδιασμού στις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης που είναι μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ενεργειακής Κοινότητας.
- Η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 36, παράγραφος 1, στοιχείο β'. Δεν συντρέχει κανένας επενδυτικός κίνδυνος, δεδομένου ότι ο επίμαχος αγωγός βρίσκεται σε λειτουργία από τον Ιούλιο του 2011.
- Η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 36, παράγραφος 1, στοιχείο ε'. Η απόφαση θα λειτουργήσει εις βάρος του ανταγωνισμού και της αποτελεσματικής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς της Ένωσης και της Ενεργειακής Κοινότητας καθόσον ενδέχεται, αφενός, να ενισχύσει τη δεσπόζουσα θέση που κατέχουν η PJSC Gazprom και οι θυγατρικές της εταιρίες στη σχετική γεωγραφική αγορά και, αφετέρου, να συμβάλει στον διαμελισμό της εσωτερικής αγοράς κατά μήκος των εθνικών συνόρων.

3. Τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλούμενος από έλλειψη αιτιολογίας

- Κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, η απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη ούτε παρέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία που να στηρίζουν τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε η Επιτροπή.

4. Τέταρτος λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 216, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ

- Κατά το άρθρο 216, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, οι διεθνείς συμφωνίες που συνάπτει η Ευρωπαϊκή Ένωση δεσμεύουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.
- Κατά παράβαση του άρθρου 6 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ενεργειακής Κοινότητας, η απόφαση είναι ικανή να αποσταθεροποιήσει τόσο το κανονιστικό πλαίσιο όσο και το πλαίσιο της αγοράς που διέπουν την ενίσχυση των επενδύσεων στα δίκτυα φυσικού αερίου, να μειώσει την ασφάλεια του εφοδιασμού καθώς και να παρεμποδίσει την ανάπτυξη του ανταγωνισμού. Κατά παράβαση του άρθρου 18 της Συνθήκης για την Ενεργειακή Κοινότητα, η απόφαση επιτρέπει στην Gazprom την κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσεως που κατέχει στη σχετική αγορά.
- Κατά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, της συνθήκης για τον Χάρτη Ενέργειας, η απόφαση θα έχει αρνητικές επιπτώσεις στον τομέα της ενέργειας. Κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του Χάρτη Ενέργειας, η απόφαση επιφυλάσσει ευνοϊκή μεταχείριση στην Gazprom, υπό την ιδιότητά της ως επενδυτή, ενώ έχει επιπτώσεις στις επενδύσεις της Naftogaz στο ουκρανικό σύστημα μεταφοράς φυσικού αερίου.
- Κατά παράβαση του άρθρου 274 της συμφωνίας συνδέσεως μεταξύ Ευρωπαϊκής Ένωσης και Ουκρανίας, η απόφαση εκδόθηκε χωρίς οποιαδήποτε προηγούμενη διαβούλευση ή συνεργασία με την Ουκρανία.

Προσφυγή-αγωγή της 28ης Μαρτίου 2017 — Abel κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-197/17)

(2017/C 151/59)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες-ενάγοντες: Marc Abel (Montreuil, Γαλλία) και 1438 λοιποί προσφεύγοντες-ενάγοντες (εκπρόσωπος: J. Assous, δικηγόρος)

Καθής-εναγομένη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι προσφεύγοντες-ενάγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει τον πλημμελή χαρακτήρα της συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής·
- να αναγνωρίσει τη ζημία η οποία προκλήθηκε στους προσφεύγοντες-ενάγοντες λόγω της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΕ) 2016/646 της Επιτροπής, της 20ης Απριλίου 2016, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 692/2008 όσον αφορά τις εκπομπές από ελαφρά επιβατηγά και εμπορικά οχήματα (Euro 6)·

- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στην καταβολή 1 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε στους προσφεύγοντες-ενάγοντες κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού αυτού και, συμβολικώς, 1 ευρώ προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας·
- να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προκειμένου να την υποχρεώσει να μειώσει άμεσα τον «τελικό συντελεστή συμμορφώσεως» τον οποίο προέβλεψε ο κανονισμός (ΕΕ) 2016/646 σε 1 και να μην εφαρμόσει τον «προσωρινό συντελεστή συμμορφώσεως» ο οποίος ορίστηκε σε 2,1·
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής, οι προσφεύγοντες-ενάγοντες προβάλλουν τα ακόλουθα:

1. Η καθή-εναγομένη υπέπεσε σε σφάλματα κατά την έκδοση του επίμαχου κανονισμού, στο πλαίσιο της ασκήσεως της αρμοδιότητας η οποία της είχε ανατεθεί από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο με τον κανονισμό (ΕΚ) 715/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 2007, που αφορά την έγκριση τύπου μηχανοκινήτων οχημάτων όσον αφορά εκπομπές από ελαφρά επιβατηγά και εμπορικά οχήματα (Euro 5 και Euro 6) και σχετικά με την πρόσβαση σε πληροφορίες επισκευής και συντήρησης οχημάτων (ΕΕ 2007, L 171, σ. 1), σε συμμόρφωση προς την απόφαση 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή. Συγκεκριμένα, τα σφάλματα αυτά αφορούν:
 - παράβαση των κανόνων τόσο του πρωτογενούς όσο και του παράγωγου δικαίου της Ένωσης στον τομέα του περιβάλλοντος·
 - παράβαση των επικουρικών κανόνων του κοινοτικού δικαίου, όπως των γενικών αρχών της μη χειροτερεύσεως, της προφύλαξης, της προλήψεως, της δράσεως στην πηγή και της αρχής ο ρυπαίνων πληρώνει·
 - καταστρατήγηση των διαδικαστικών κανόνων, καθόσον η Επιτροπή δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει την κανονιστική διαδικασία με έλεγχο προκειμένου να τροποποιήσει ουσιώδες στοιχείο του κανονισμού (ΕΚ) 715/2007·
 - παράβαση ουσιώδους τύπου, καθόσον ο επίμαχος κανονισμός δεν επωφελήθηκε από τις δημοκρατικές εγγυήσεις που παρέχει η προσφυγή στη συνήθη νομοθετική διαδικασία συναποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου.
2. Η ύπαρξη πραγματικής και βέβαιης ζημίας και άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς της Επιτροπής και της προβαλλόμενης ζημίας.

Αγωγή της 29ης Μαρτίου 2017 — ΕΚΕΤΑ κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-198/17)

(2017/C 151/60)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ενάγον: Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ) (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα) (εκπρόσωποι: Β. Χριστιανός και Σ. Παλιού, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ενάγοντος

Το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι η απαίτηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ΕΚΕΤΑ να επιστρέψει ποσό 38 241,00 ευρώ εκ της επιχορήγησης που έχει λάβει για το έργο ACTIBIO, όπως η απαίτηση αυτή αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. 3241615335/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμα, είναι αβάσιμη κατά το ποσό των 9 353,56 ευρώ·

- να αναγνωριστεί ότι το ποσό των 9 353,56 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· και
- να καταδικασθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Με την προκειμένη αγωγή, το Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (στο εξής, «ΕΚΕΤΑ») αμφισβητεί τις απαιτήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπ' αριθμόν 3241615335/29.11.2016 χρεωστικό σημείωμά της, σε σχέση με την εκτέλεση του έργου ACTIBIO. Με το χρεωστικό αυτό σημείωμα, η Επιτροπή διατύπωσε απαίτησή της να επιστρέψει το ΕΚΕΤΑ μέρος της επιχορήγησης που έλαβε για το έργο ACTIBIO, ποσού 38 241,00 ευρώ. Η απαίτηση αυτή προήλθε κατόπιν διενέργειας επιτόπιου ελέγχου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις εγκαταστάσεις του ενάγοντος.
 2. Στο πλαίσιο αυτό, το ενάγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, να αναγνωρίσει ότι εκ του ανωτέρω ποσού του χρεωστικού σημειώματος, ποσό 9 353,56 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες και το ΕΚΕΤΑ δεν οφείλει να το επιστρέψει στην Επιτροπή.
 3. Το ΕΚΕΤΑ υποστηρίζει ότι το ανωτέρω ποσό των 9 353,56 ευρώ αντιστοιχεί σε επιλέξιμες δαπάνες προσωπικού και έμμεσες δαπάνες, τις οποίες η Επιτροπή παρανόμως απέρριψε ως μη επιλέξιμες. Η επιλεξιμότητα των δαπανών του ενάγοντος επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία που προσκόμισε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τον επιτόπιο έλεγχο και με μεταγενέστερη αλληλογραφία και προσκομίζει και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
-

